

Ei ita expresse colligitur ex t. Quamvis, de sent. excommunic. & ex c. De cetero, sedam tit. & tradunt glossatib. v. Summae, c. 12. Enriques lib. 6 de penitent. c. 9. n. 2. in commento, litera N. & lib. 13. de excommunic. c. 29. n. 5. Suarez. 4. tom. in 2. disp. 30. scđ. 1. n. 6. & s. tom. disp. 22. scđ. 1. n. 6. & multi alijs.

28 Hinc deducitur intellectus ad cęp. Eos qui, de sentent. excommunic. 6. dum decidit hunc reincidere in eandem censuram, si cessante impedimento non le presentantur. Nec enim incidet in eandem numero censuram, necob eadem cauam Quia prior est omnino sublata. Sed in aliam scismam ob nouam illam inobedientiam. Vt bene docent Abbat. De cetero, in fine de sentent. excommunic. Suarez. 5. tom. in 3. p. disp. 21. scđ. 1. n. 6. vbi bene addit dici caudam censuram, quia si multe res reservatae, ac prior erat. Nec hoc de cedente abuso præsentatione tenetur heres se præsentare mandato recipiatur. Quod nullo iure hoc caueatur, & onus le præsentandi fuerit personale. Sed tenebitur heres ad restituitionem, si id aliquam defunctus tenebatur. Quae bene docet Suarez. vbi.

29 Secundo deducitur, non admittendam limitationem, quam tradunt Nauarrii Summa Latina, c. 26. n. 26. & Enriques lib. 13. de excommunic. c. 29. n. & neque non inunguentum est id onus le præsentandi excommunicato hinc, si facilius facit parti, aut cum ea se compoluit. Et subiicit Enriques, cum quoque eximi a prædicta obligatione, si post absolutionem hinc præterire. Quod præterito hinc sit ut excommunicatus mandatum facilius plenè recipiat. Cum ergo hinc præterito, si multa est præsentatio. At hanc limitationem iure optime impugnat Suarez. 4. tom. in 3. p. disp. 20. scđ. 1. n. 6. Quod id non fit hinc præsentationis ad aquitatem est. At & finis. Sed hoc compardi onus est, quasi pars penit. ab Ecclesiasticali delicto imposita, & ordinatur ad speciale lausfactio modum, & obedientie Ecclesiae exhibendum. Rursus, quia in abolutione censuram excommunicationis reservatae hoc onus imponitur. Cū tantum non quilibet censuram partis annexari habeat.

30 Non est tamen hoc onus imponendum habentim impeditum perpetuum, cuius celstio expectari nequivit. Constat ex Quamvis de sent. excommunic. vbi declaratur hoc onus imponendum patienti impedimentum temporale. Erit docent Sylvestr. v. A. solutio. 4. n. 1. Suarez. 5. tom. in 3. p. disp. 22. scđ. 1. n. 8. vnde bene sit Sylvestr. scimus cellante tenet se prætentare, at laborantes morbo inindeicibili, est miraculosè ad pristinam restituantur sanitatem, at hoc oneris liberis esse. Quia uts non obligant eos, & eventus futurus eam obligationem non producit. Immo, esti confessarius laboranti morbo perpetuo id onus inimicuus est sub iuramento, non tenetur illa postea miraculosè, ut propter omnem spem humanam salutem recuperetur. Quia uts ad nullum onus se obligare voluit per illud iuramentum, ni ad quod confessarius ipsum obligari falso putavit, ac proinde obligare voluit. At confessarius ad nullum modum obligare intendit, præter id, ad quod uts obligare falso putavit. Cum ergo in hoc caluus non obligat, nec confessarius consequenter obligare intendit, nec penitentes manebit obligatus. Sicut si confessarius penitentes non tenet restituere, in aliquo casu ipsum cogere iurare se restituturum inuenito errore ad m. teneretur. E contra autem, si quando penitentestetur ad hoc se prætentandi onus, confessarius per oblinionem, malitiam aut ignorantiam id non imponeretur, tenebit penitentes, & alias fore, ut in eandem excommunicationem reincident. Luctu d. c. Eos qui, de sentent. excommunic. m. 6. Quia oblitio, aut malitia, aut ignorantia confessarius non eximit ab obligatione, que non ex confessori voluntate, sed ex iure ipso pendet. Sicut idem contingit in restituitione, ad quam tenebatur penitentes, & confessor non obligauit.

31 Nec similiter impoundum est hoc onus, quando aliquis sanus, aut in mortis articulo absoluatur a reincidentis virtute bullæ aut iubile, aut alterius privilegii concedentiem absolutionem. Quia privilegium in hoc consistit, ut absoluatur absque illo, eti tenebatur se prætentare, & confessor non obligauit.

Nec similius impoundum est hoc onus, quando aliquis sanus, aut in mortis articulo absoluatur a reincidentis

cautiones petent. Nec carum expressio in bulla cone ad absoluendum ab his excommunicationibus cone inducit conditionem iurantem aliter factum. Cum sola formam communam petita exprimatur. Ut probant lib. 3. de martr. disp. 33. n. 3.

32 Ultima diff. alias est. An potestas absoluendi heretici in articulo mortis, extendenda sit, vt possit quoque absoluvi, quando alia ratione impeditur, ne Pontificem adire valeret. Ut paupertate, iniurias, felonias, aut similibus impedimentiis. Et videat extendi. Qui amul. Doctores duci ex. Eta nos cur. & De his de sentent. excommunic. id afferunt de quinque excommunicatione Pontificis referata. Quia textus illi sic impeditos decernunt absoluvi posse, perinde ac in mortis articulo existentes. Ets. Eos qui, de sentent. excommunic. in 6. id supponit, dum decidit absoluvi ratione periculi mortis, aut alterius impedimenti, ab excommunicatione referuntur, sicut inungendum, vt cōfante impedimento referuntur se prætentare. Ita tradunt Abbat. De cetero, n. 1. notabilis vlt. de sent. excommunic. Anch. d.c. Eos qui, n. 1. notabilis 3. & ibi Domin. n. 5. Et lib. c. Quamvis, in fine, de sentent. excommunic. Angel. v. A. solutio. 3. n. 17. Sylvestr. v. A. solutio. 3. fine. & A. solutio. 4. s. 5. dub. Talien. v. Excommunicatio. c. casu. t. 1. n. 4. Nauar. Summa. c. 2. n. 7. & etiam Summa Hispan. c. 28. addit. ad censuram. Et fateor communem esse tententiam Cœsar. Alma mater. t. 1. p. 11. n. 15. anno. nec ab ea recedit eodem n. 15. vers. Non oblit. Margarit. confessio. quod si mortalibus. fol. 1. o. pag. 2. Enriques lib. 1. de excommunic. c. 27. n. 3. & lib. 6. de penit. c. 16. n. 1. & c. 9. n. 7. & c. 10. n. 1. & 2. vbi idem affectit de causis referuntur in mortibus propriis Sixti V. cum expresa Tridentini derogatione. Sayro thesauro casuum, tom. 1. lib. 3. c. 8. n. 30. Prolinus de censur. t. 1. bula. 1. 6. 4. 5. n. 12. & de confusa. Paperesuratus p. 2. a. Nisi in mortis articulo. s. 4. n. 1. vbi id erit affectit habeat eam verum in causis bullæ cone. Quamvis col. 1. 2. v. Ne. etiam tunc in s. 1. fine. dicat hoc esse coram eam hodie per quandam Cardinalium declarationem, quia Clement VIII. mandato decreuerunt, ut in nulla necessitate id licet præter mortis articulum. Quam declarationem ad verbum refert ed. c. 2. in principio. post num. 5. Sed immo hoc dicit. Quine prolixi non est ad rem. Tantum enim loquuntur de factordibus, sive factariis, sive regularibus intra Italiam extra Romanum delibet. Et licet iolum articulum mortis recipiat, non videtur exceptus casus huius impedimenti. Sicut contingit in reliquis excommunicationibus Papæ referuntur, in quibus iolum mortis articulum exipi confitetur. Atque in hoc casu impedimenti can ab solutioinem concedunt textus, & Doctores citant non cuique confessario, sed Episcopo.

37 Verum est in omnibus aliis excommunicationibus predictum le tentant probabilem esse censem, at in caluus hereticis, m. non admitto. Tum quia nec in aliis ea doctrina est, rite tamen enim indulgentes de sola clericorum peccati loquuntur. Et ei de sola caluus admittunt Innocent. c. Quamvis, in fine, de sentent. excommunic. & ibi Anton. fua. Abbat. ibi contrarium, & dicens communem effententiam nam 3. Cardin. p. penit. Anch. m. 1. Henrici fine. Rauenn. a. fin. Arquit. idem teneat, quando excommunicarii clerici præterierat in articulo mortis. Sylvestr. v. A. solutio. 4. q. 4. n. 7. Corduba Summa. q. 18. parvo i. dict. 2. p. notabilis 3. vers. Pies dico. Tum etiam, quia eius et doctrina est certa, ac non expetra, cum non exprimatur casus hereticis, non censem eam comprehendendi, propter stolidissimam eius reparationem. Et ita in caluus hereticis dicunt non esse tutam Sotia. 4. d. 2. q. 2. art. 3. ad finem, vers. Deum. Barbel. à Ledeina de Sacram. vbi de excommunic. dub. 17. ad fin. Tratalus candelabrum sacramen. in ultima edit. ann. 1601. p. 1. 11. de absolutione, nu. 14. Erat caluus in mortibus propriis Sixti V. telemaris non pura cam tamur. Manualis in bullæ cruce. s. 9. n. 55. vers. 10. sexto. Quare si caluus hereticis sit publicus, sive occurrit, non concedetur Episcopo hec absoluvi ratione huius impedimenti. Etsi dicamus returatum esse Tridentini decretum concedentis Episcopis facultatem absoluendi hereticis occulti, nullum huic im-

pedio superest medium ut absolvatur, nisi ut ad l'iquitatem configatur, vel ad Pontificem per procuratorem litteras, tacito nomine. Si autem id decretum rediret, non sit, poterit virtus eius absoluvi ab Episcopo in solo coniunctio boni virtute predicti decreti. De qua re late egimus totto cap. 11.

CAPUT XIV.

De secunda hereticorum pena, quia est confitatio bonorum: an sub ea claudant bona futura, ac sub condicione debita, hereditas delata, nondum adita, possique illi in fisci praedium dicendum renunciari.

SUMMARIUM.

Bona heretici à qua die publicentur, n. 1. An sub mobilium & immobilium, aut aboluta confitatio revivit a. notabilis 2. Publicant bona mobilis, & immobilia, & momenta, iura, & actiones, & iura seculorum hereticis, n. 1. An si ut proprie ter, an ruror, alio facessit & damnatur, n. 4. An non transmuta in heredes extraneos, et siccum transire, & contraria. 5. Iura personalia condemnati non transire in filium, & quae sunt illa, n. 6. Quae questiones disputantur, n. 7. Bona futura, ut comprehendatur in confitacione, 8. De intelligentia futura, que potest contumaciam acquiruntur, ut potius acquirita tempore commissi delicti. Referunt sententia, n. 9. Explicatio sententia Auctor. & solutio contra, n. 10. Quae in dolo, in heresi perficiuntur, n. 11. An sub caluus durante heresi, sed etiam post eius penitentiam sit bona publicandaria, 12. Post n. 12. inuenies alla summaria.

Secunda hereticorum pena est, ut omnia hereticorum Spesa fisco adjudicentur ipso iure. Conf. ex C. Can. secundum leges de hereticis, n. 6. ibi: Bona hereticorum ipso iure, de fratribus nostrorum consilio decernuntur confitata. Quod idem statutum est in cœruleo lete maiestatis humanae, 1. Quicquid, in fine princip. C. ad legem Julianam maiestatis, ibi: Bonis eius omnibus si, co nro adducti. E. quamvis textus est C. secundum leges, non expl. est a quo tempore bona heretici publicentur, nec alias textus id explicatis reperitur: ac communis omnium confitetur & præcepit eis, ut si cōficiuntur bona ob ciumenta lete maiestatis humanæ publicantur a die commissi criminius constat ex ipsi. Ibi. quae quis taliter criminis, C. ad Julianam maiestatis. Sic etiam ob hereticis si licentur bona à die commissi criminiis. Ut be-ne notant. Sententias de cathol. institut. ist. 9. n. 2. & multis testibus. Bartsius confil. 43. n. 1. vol. 1. & latius confil. 28. n. 10. vol. 3. & nemo contradicit. De hac ergo confitacione agendum est, non omnino, sed quod attinet ad hereticis crimen, quamvis nec si caluus multa dicenda sint omni confitacionis communia. Atque in hoc capite tractantur quædam vniuersali bonis confitandis generalia: in sequentiibus vero agunt spe. iudicis de bonis, quae cōficienda sunt.

In hac ergo confitacionis materia sunt premittenda tria fundamenta, vrinde ad questiones dicti iendas accedamus. Primum est. Confitentis bonis mobilibus & immobilibus condemnati, non veniunt actiones ipsi competentes. Quod tertiam speciem à bonis mobilibus & immobilibus dimeritam constituant. I. Quare Tabronis. S. imperio, s. de peculo, 1. A dno Pio, s. in venditione, ff. dñe indicata. At in peccatis tritice est interpretatio facienda. Reg. in peccatis deregul. iuris, in 6. Et ita multis referendo docent Traquellus dererat in lignagier. s. 1. gl. 7. n. 9. albericus de flatibus. lib. 3. q. 13. n. vlt. p. inuidus rubris. C. de bonis matrem. s. 1. n. 2. 6. Iulius Clarius in sua practica. lib. 5. s. fin. q. 78. n. 9. Et ibi Batardus in additionibus n. 18. Pergamus de iuris scđ. lib. 5. t. 1. n. 49. Barbol. Si constant. 25. s. fin. nu. 2. ff. claustrum. Evarnus in sua practica. in notabilis 10. t. p. 1. tit. de delictis & penit. q. 25. m. 10. 9. Zavallos in suis communib. to. 19. 320. n. 4. 3. & 7. 64. fine. Aqui idem dicendum est, quamvis in ea publicantur ne Summa Th. Sancti. Pars I.

adderetur bona se momentia. Ut cum *Alexandro & Natta* tradit *Peregrinus ibi*. Immō idem dicendum est. adiuta dīctione venturis factis, neque, ut publicentur omnia bona mobilia & immobilia. Quod ea dictio nequeat operari, ut comprehendendur bona diversitate speciei a nominata. Sic *Tiraquilius* ex n. 9 *Pinellius* n. 26. *Iulius Clarus* ex n. 9. *Bartolo* n. 3. *Farmacis* ex n. 10. 9. Quare minus bene *Chassanau* in confundendis *Burgundias*, rubrica 2. §. 4. in testa. Et appartient la confusione, n. 14. sit sub mobilium publicatione continetur iura & actiones. Quem impugnat *Pinellius*. 27. *Iulius Clarus* ex n. 9. *Barbosis*. 3. Quod libera publicentur simpliciter, manifestum est comprehendendura & actiones. *L. Si ademptis.* C. de sententiā tam papa. Quia sub bonorum appellatione veniunt iura & actiones. *Laonorus*. ss. de verbis signif. Atque ita cum *Bartolo*, *Alexandro*, *Albertus*, *Docio*, *Cardinali*, *Imola*, *Scalitis* tractant *Peregrinus* eod. cit. n. 10. *Barbosa* eod. n. 2. *Baiderus* eod. n. 28. *Surdus de dimentia*, tis. 8. *privilegio* 59. n. 2. *Simancas* de *Baro institutis*. t. 9. n. 7. *Vasquez* L. 2. q. 96. a. d. 2. *Simancas* de *Baro institutis*. t. 9. n. 7. *Vasquez* L. 2. q. 96. a. d. 2. *Barbosa* n. 9. 5. ver. *Ecpudem*.

3. Hinc deditur sub bonorum hæretici publicatione claudi bona mobilis, immobilia fe moneria, iura, & actiones, & iura sepulchrorum. Quid indicia tunc. C. *G. secundum leges de heret. in 6. ab soluta bonorum hæretici publicatione: omnianitate hæreticorum bona. Sic tradunt Simancas & V. aquez in preced. allegati. Azebedo lib. 8. recipit tit. 3. I. m. 180. Asor non explicans iura sepulchrorum, tom. 1. insit. moral lib. c. 7 q. 8.*

4. Secundum fundamentum est. Fictus in aliquid bona succedens non est propriè hæres, nec condemnatus personam reprobatur, sed habetur loco hæreditis in quibusdam calibus specialiter dispositis. Constat, quia succedit damnato viuenti, ut vienes heretem habere nequeat. Atque ita docent glossa finalis communiquer à Bartolo & aliis ibi recaپta. Inscr. ex. 52. §. 5. *ff. de fictis ff. Surdis alios allegans de alimentis, sit 8. prioritie 59. m. 6. 1. vsque ad 5. Peregrinus de iure ficti, lib. 5. tit. 1. a. 60. qui a num. 61. usque ad 67. lex caus affecte, in quibus differe ab herete. At quamvis non sit propriè hæres, est propriè viuenfatis bonorum hæretici successor. Ut cum Arcino l. *Siquis milibona, \$ 5. si eritis municipum, col. fin. da aequi heredes tradunt. Bona sua in sua pract. tit. de bonorum public. n. 13. Barbosa l. Si constane, 25. §. finali, nu. 7. ff. solus matrim.**

Vitium fundamentum est. Quia ad hæredes extraneos non transirent, nequeunt in fiduciam trahere. Quia si in eos qui verè & propriè hæredes sunt, nequeunt transire, à fortiori nequebunt in fiduciam, vepe quoniam non propriè hæres est. Ut probauit n. preced. Atque ita docent Bartolus l. Eam qui fiduciam in principio, dicens omnes ita teneant, si deinde dicuntur, & relegant & multis aliis citatis Peregrinus de iure fiduci. lib. 5. cit. 1. n. 68. Quamvis autem hæc regula procedat semper negativa, non transit in hæredes extraneos, ergo nec in fiduciam: non tamen semper procedit affirmativa: transit in hæredes extraneos, ergo in fiduciam. Quia cum fiducia non sit verè & propriè hæres, non recte dicitur argumentum ex verè & propriè hereditate ad plenum. Arquita tradidit Ratius confil. 3. n. 2. vol. 5. Peregrinus eodem it. 1. num. 89. Quare minus bene Iulius Claro lib. 5. recept. sentent. § finalis q. 9. 7. n. 7. dicit utroque modo esse regulam generali.

6 Hinc deducitur personalia condemnati ira non transire in filium. Quod non egreditur personam. Et ideo ius eligendi in alios per sonam collatum, & ius reuocandi libertim servitum, ius reuocandi dominatus inter viros ad donantes voluntatem, ex pacto competens, aut ob donatam ingratitudinem, contractus qui contrahentum more duloluuntur, nec inter viros protendit ad alios possunt, ut compromissum, societas bonorum, non transirent in filium. Quippe omnia haec sunt personalia. Ex

His ergo praemissis, triplex in praetenti en*quis* agitanda. Prima est, an in generali bonorum coniunctione comprehendantur bona futura. Secunda, an comprehendantur bona sub conditione reis debita. Tertia, an

hereditas delata, & nondum adita: & possit ea in fisci praedium repudiari.

QVASTIO I. An confusatio bonorum hereticis & aliorum, quorum bona ipsi sunt publicantur, comprehendat sola presentia condemnata bona, an etiam futura, seu in posterum acquirendia? Quia in re constat la bona presentia comprehendit. Quod passim tradidit omnes Doctores, hoc tractatu allegandi, cum gratia illi. Non ad ea, verbo Prefens, ff de condicione, & dominante probat textus. Felicis, vers. Cum talu, de pena, in 6. ibi: De postmodum acquisitiis repetito non denegetur. Et si demandauero 2. § Is cuius ff Mandati, ibi: Publicatis bonis, qualibet postea acquiritur, non sequitur fiscum. Et 1. Eni 8. §. 1. ff de feloniam, ubi textus loquens deco cui aqua & igni interdiciuntur, sic ait: Bona quoque que tunc habuit, cum dannaretur, publicabuntur. Et 1. ff de penis, ibi: Sed cum eam cum sustinere quam sustinuerit, sicut tempore esset sententiam pessima, cum delinqueret.

Dificultas autem est teneat, an bona hac futura computentur a tempore sententiae criminis declaracionis per iudicium latere, ita ut bona resque tunc acquisita publicentur, non autem post sententiam acquirendia: an potius computentur a tempore commissi criminis, ita ab eo tempore acquitendis non subiacet in publicatione, sed loqui quae tunc acquisita. Qui dant affirmati computari a tempore sententiae per iudicium latere, & proinde loqui post hanc sententiam acquisita non publicari. Dicuntur ex verbis extus? *Eiusmodi*, §. 1. que n. preced. retuli, ibi expresso dici ut publicari bona a reo possella, dum dannaretur. Potest enim idem probari ex *Ligia* 77. *Tauri*, qua hodie est. l. 10. art. 9. lib. 5. recipit. vbi cum ob haec rem, aut aliud aleutrius coniugis delictum, sunt bona publicanda, & ceteritius solum medietate in lacrorum coniugis delinquentis, & quae constante mariti acquisitione sunt, publicanda esse: atque declaratur ibi hanc medietatem computari vique ad temporis sententiae, ibi: *Mandamos que sean ayudos por bienes de ganancia, todo lo multiplicado durante el matrimonio, basta que el o el tal delito los bienes de qualquiera de los sexos declarados por sentencia.* Eratque hanc partem fulgientis *Boschii* sua practicatio, de bonorum publicatione, n. 80. Italius *Clarus* lib. 5. cap. 9. q. 78 n. 24. Et cum supponam *Azebedo* nulla ratione proponam, lib. 5. recipit. f. 9. l. 10 n. 11. alterius bona ante & post delictum commissum acquisita confiscari in crimine habere.

Ar probabilitas censea ea bona publicari, quæ tempore commissi delicti, tam iudicata, quam hæreticus habebat, vel quis alij, quorum bona ipso iure publicatur, atque ideo hæretico ad fidem redemptori non esse publicantur, si bona ex tunc acquisita, sed sola ea, quæ ante hæretum habituit, & quæ ex permanente acquisiuit. Duxor ex deponit, ibi: *Seu eam causam sustinebat, quam fastinuerat, si eum tempore sive sententiam passus, cum deliquerit.* Vbi explicet vice hoc decidi. Errato est, quia in eo casu a lego est constitutum ex puncto, quo delictum committitur, bona publicari, ac tunc ex fersententiam index autem sententiam renunciandas, nil aliud efficit, quam declarare hos legis omnium incurritus & idecum bissecus.

is declaratoria defideratur. Ut dicemus c. 22. n. 27. Ergo
bona tempore delicti possessa lex publicat, cum tunc
tentiam ferat. Ut egregie id explicat multos referens

con. 29. n. 15. 20. 3. Vide explicationem boni iustitiae, quae habeat reporte omniis criminis, & dum in eo permaneat. Batardus additionis ad Iulium Clarum in sua practica 5. 5. Heret. n. 19. & q. 78. n. 212. Et indubio licet quoque Baldus additionis ad Suarez. Postremus indicatur, notabilis 11. 2. ver. Sed in peculio, ss. de re iudice. Et loquentes de fodiominatu Salzedo addit. Ad practicam Bernardi Diaz in noua edit. 4. 86. Ver illud autem. Giesebrech. lib. 2. praed. 29. n. 6. Averandus lumen 1. Tauri glossa 7 na 17. Qui si de hereticis agerent, idem dicereunt. Nam eo docuntur fundamento, quod bona futura non publicentur: que ratio? quæ militat in heretici à tempore, quo hereticus resipuerit. Item, quia eodem modo publicantur bona fodiominata ipso iure ac hereticis, ac huic sequitur utriuslibet regia iuris lib. 8 recipit, que loquitur eidem verbis de bonorum fodiominorum confisicatione, quibus loquitur etiam secundum leges de heret. in 6. de bonis hereticis. Nec ab haec sententia recedit Iellon in tractatibus, id enim negat in hereticis, cō quod illa perferret, nec sic transiens, sicut fodiominos nos loquitur, quando hereticis non perleuerat. Et generaliter loquens tenet hanc sententiam Angelus L. Quoties, 1. 4. fin. de nouatis his verbis: Quoties confiscari debent bona deinceps sentia intelligitur de illis, que habent temporis delicta. Nam qualitas unita ver. o intelligatur ruzia temporis verb. In delictis. S. Et extranea, ss. de noxal.

In dubio autem, an heretis perseueret, presumitur eam perseuerentem. Nec enim morum mutatio presumitur. Reg. Semel mutatus, de reg. iuri, n. 6. Etia docent Felinus c. Scribam, n. 3 de presumpt. Sive das de alimenti, t. 7, q. 4, n. 26.

Si ergo in dubio est, quod heres voluntariis implementum conditionis non retrahuntur, sed in superior tempus, quo illa implementata, Reg. L. 5. Scrim. f. ad Syllan. l. Sicam heret. 4. ff. Quando dies legatur, Reg. Q. legata, 18. ff. dergul iuri. Auctoritate cui etiam respondeat plenaria conditionis, hoc est, polt. cod. denatione.

Cauendum tamen est à doctrina aliquorum dicentium bona heretici publicari à die delicti, cum tamen perleuantur secuti sunt hanc etiā punitam, tane enim non publicabuntur. Hi sunt Monachus c. Chm secundum leges ad finem de hereticis in 6. & ibi Ioan. Andriu 2. & uam de Lignano u. archiduci fine, veri Confessio. Quos mentio impugnat Dominicus videlicet, in principio, n. 3. versus. Quare an intelligatur, & regalam in 9. traditur. Etia docent gl. s. I. Nov. 1. ut dicitur ea bona verē acquiri, reputabuntur bona futura, quia in conficatione non competit diximus n. 8. Preterea, quia in ultimis voluntatibus nulla dispositio conditionata transmittitur ad heredes, sed per obitum infra ante conditionis eventum. I. Legata sub conditione, 41. ff. condit & demonst. & l. vnic. 9. Sin autem sub conditione, C. caducit tollend. I. regta, 34. t. 9. part. 6. ergo nec ad hū. ut regalam in 9. traditur. Etia docent gl. s. I. Nov. 1.

V M M A R I V M.

Explicatur quod si conditio postulata, causaliter est mixta, n. 15.
An publiciter conditionaliter sita, imponit conditionem post confirmationem Refertur duplex sententia, n. 14.
Non continentur quod aeo ex ultimo voluntate descendunt, n. 15.
Quid si conditio extitit postquam causa decessit? n. 16.
Quid si conditio sit postulata, causaliter aut mixta? n. 17.
An si delinquens sit alterius negligenter bona peramisit sub institutione communione publiciter? n. 18.
Applicatur sententia passim conditionaliter descendit ex ultima voluntate? n. 19.
Quid si conditio enieretur ante condemnationem? n. 20.
Quis si finis ex contractu debitora? n. 21.
An in iurem tunc finis ex iure actua, sine passim? Refertur sententia, n. 22.
Explicatur sententia Auctoris, n. 15.
Quid si ex conditio sit postulata? Refertur duplex sententia, num. 24.
Et 25.
Explicatur sententia Amultri, n. 26. Et 27.
Quid si tempore auctorius conditione fiscus nondimimba rei agnoscat? n. 28.
Quid si conditio sit depravata aut praetextum? n. 29.
Post si argumentum explicantur. Quiescit, n. 30.
Post si 30 annos relata summaris, quae desiderantur.

futuræ, quæ non publicatur, ac sicut illæ continent, que

ant., *C. de contrahend. empt.* cum intelligi, quando cōditio est potestatua: & ita dicit ius sub ea conditione competens delinquenti non transire in fūcum. At hunc intellectum reprobatur opīmē *Barboſa*. *Sic* *lante*, 25. § *finalis*, n. 6. *Si soluto matrimoniū quia absque fundamento, & quasi diuinando art. conditione*: illam fuisse potestariā; tum etiam quia verba dicti teſtū in fine, magis indicant eam conditionem fuisse casualem. Alij explicant, ut intelligatur, quando fūcum non agnouerat bona, tempore quo conditio evenit. Si *Rainerius relatum* n. 8. quem mentio reprehendunt *Baldus*, *Salicetus*, *Alexander*, *Barboſa ibidem relativi*: tum quia id diuinatur; tum etiam quia id non est in se verum: vt ibi probaui. Quare legitimus intellectus est, quem tradit *Salicetus I finalis*, n. 7. ad finem, *C. de contrahend. emptione*, & *Barboſa eodem S. vlt. no. 7. & 8.* vt in eo teſtū ſu duplex queſtio. Prior est, an adueniente conditione inducatur obligatio. Posterior est, an eis eadū inducatur, ea ſat ad nouationem inducendum: id est, ad transfegandam primam actionem in aliam nonantem. Quoad priorem queſtione dicendum est, illam obligatiōne inducere manere fūcum obligatum ad iura conditionalia paſſū ea condeuenientia, vñ. 23. probauit: nec hic teſtū contradicitur. Quoad posteriorem autem, dicendum est, cum non ſufficiat ad inducendam nouationem: & hoc est, quod ille teſtū deſcrit. Et ratio eis huius diſcretiōnis, qua quāuis fūcus non sit proprieſter, nec proprieſte condennat personam repreſentent, eis tamen proprieſte vniuersalis bonorum eius ſuccedit: (vt tuncque n. 4. probauit) quia vniuersalitas ſuccedit facit eum teneri ad omnes condennatā obligatiōes: hęc ramen obligatio non erit ſufficiens ad inducendam nouationem. Qui ppe, vt via obligatio in alteram tranſfundatur, & ſicutur, oportet, vñ illa, nouatur, fit verificatiā per ſonam promiſorii, aut veri hereditis repreſentantis eius personam, *I. Neatio*, 2.4 ff. *de nouatione*, qualis non eſt fūcus. Ad ta mēn autem ibi aliam repondet, non opus ſe fūcum ſit proprieſter hereditis, ſed ſic eſſe ad eam obligatiōne ſubdāndū, vt ſit vniuersaliſ ſuccellor. Ad ſecundam conſtat ex dictiſim. 24. cum enim conditio illa retrocuratur, eſt petiſe, ac ſi ſe tempore habili impliea, quo ſit apotropa.

S V M M A R I V M.

An hereticus sit capax excommunicatio, & ab intestato, & legatorum, & per commissorum, ut si huc non pertinet ad fiduciam, & teneat excommunicatio. Refutatio duplex sententia, n. 32 & 33. Traditur huc regula, quando lex auferens hereditatem, vocat ad eum heredes ad iustitiam, impedit acquisitionem: scilicet si vocet fiduciam, n. 32.
Explicatio sententia Auctoris, n. 34.
An patrem vel filium suos facientes suo paterno, quoniam paternus, n. 35.
An hereticus sit capax donationis, & eo sit donatus, eo possum, si corredendantur, n. 36.
An publicetur, quod bareficiis labore, artificio aut negotiacione acquiritur, n. 37.
An relictus, donatum usciam bareficio periret ad fiduciam, n. 38.
An pecunia sit donata aut relinquenda, n. 39.
An hereticus sit horum capax, possumus ut Inquisitoribus reconciliari, et ad iustitiam venire, n. 40.
An hereticus sit capax leges alimentorum, n. 41.
An almenta aliena relata publicetur, n. 42 & 43.
Quid quando ex fratre legitim regnante in alimento, & quando non regnante, cum confiteri ut infringitur in ea invenimus, n. 44.
Quis si filio alieno prudenter in frumentis legatur, n. 45.
An de his qui bareficiis sine contradicione ex ultima voluntate in fiducia omnia publicetur, n. 46.
An hereticis delata, nondum tamen ante ante crimen publicetur? Refutatio guidam sententia, n. 47.
Explicatio sententia Auctoris, n. 48 & 49.
An in fraude creditorum imponitur repudians hereditatis, legatum & donationis, n. 50.
An similius licet edere, seu renunciare in favorem alterius, aut prelio accepto, apud iuris, n. 51.
An tecum remittitur propter similius fieri in scilicet fraudem? Refutatio quodam sententia, n. 52.
Explicatio sententia Auctoris, & textus l. In fraudem, ff. de iure scilicet, n. 53.
An tecum renunciari sic in fraudem, n. 54.
An unicus remittitur dobit, non potius se confiteruntur, n. 55.

33 Ex quibus deducitur hæc omnia non publicari, nec ad
suum deuolu, vptore qua heretico non sunt acquisita.
Quod etiam constat ex l. 3; si de his qua pro non script. haben-
tur, ibi si in metallum damnato quid extra causam alimentorum
relatum fuerit, pro non scripto est, nec ad sicutum pertinet. Arque
ita de hereditate in testamento reliquo heretico, tradunt
*Quemada, Simanca, an. 15. Meritorum, 93. & 99. Auendato, V-
a-
squez, Menochius n. 5. Azobedo, A. 20. q. 8. Cerantes n. preead. al-
legati.* Et de hereditate ab inchoato, tradunt *Simanca, Mer-
tes, Auendato, V. Squez ibidem.* Et de fideicommisso, quod
heretico relinquitur, tradunt *Simanca & A. 20. ibidem.* Et
de legato, tradunt *Faber n. preead. rilatu, Quemada, Siman-
cas, Meres, A. 20. ibidem.* Arque in crimine lega maiestatis tra-
ditum de loquens de hereditate, vel legato, *Gigas ea qui 14.
num. 1. Etidem tradunt de banatio succedenti incapaci,*
*Paulus consil. 21. n. 1. vol. I. & Farnacius alios allegans in sua
pratica, in noua editione, tom. 1. p. 1. tit. de delicto & pena, q. 15.
num. 12.*

9.1. & lib. 8. c. 12. q. 8. dicunt similes hereticum esse incapa-
ciam à die commissi criminis, , que ita res illi donata
ad fiduciam pertinet, sed donante reddendas est. Quod
heretico acquisita non fuerint. Sed ex ultimo acquiri her-
etico, pertinet reliquie ante sententiam, ac ea lectura,
res has ad sicutum pertinet. Quod nullus sit iuris iuris
communis hanc incapacitate probans: (*vt probauit in 21.*)
ne etiam iuris regi. Nam duplex lex regia citata n. 21. que
de donatione loquuntur, diversimod loquuntur de heredi-
tate, utens verbo, non potest, & non possit: descendens
autem ad donationes, tantum dicit: *Non deea valer.* Quod
familie diecit de donationibus, quis facit hereticus, & de
aliis coticribus oneribus ab ipso iuris, vt venditionibus:
que tamen valent iuxta multo veriorē sententiam, quam
tuebitur hoc 2. lib. c. 21. n. 50. ad eum effectum, ne dona-
tarius, aut emporne reatu in foro conscientie reliquerit,
donec sententia cuminis declaratoria cedat.

34 Sed tenenda est prior sententia relata n.31. si solum ius canonicum & civile commune auendamus , quare vbi non fuerit nisi regnum reddens hereticos incapaes, dicendum est cum ea sententia eos esse capaces, necrenti ante declaratoriam criminis sententiam ea bona restituere, sicut nec reliqua bona: ea autem fecuta , pertinere ad finem, sicut & reliqua bona ab heretico acquisita: hac enim acquiuerunt heretico. Quia satis est compertum ex ibi dictis, non repetiti textum statuentem hanc incapacitatem. At actento Regio Castella iure est amplectenda posterior sententia explicata n.preced. vbi probant. Et ideo ea hereditas, vel legatum, vel fideicommissum, reliqua hereticis, non acqueruntur sicut, nec ipsi hereticis, sed aliis hereditibus, & si hereticis ea caviant, tenebuntur ante omnem sententiam ea restituere aliis hereditibus.

35 Quod si queras, an hi haereticus ille haberet filios, & post haereticum patris illorum moriarum auis paternus, succedant nepotes ahi illi, quanquam adhuc suu patr haereticus vivat. Et videvis pars negans. Quia superfecte patre non succedunt filii utriusque natus nec aliquo modo, sed patre debet succedere. Cum ergo pater fit incapax, ne ipsi filii succedere poterint. Quam etiam partem pro-

bant, quamvis pater hereticus viuo aeo obiisset, ea quae adducunt hoc lib. c. 30. 35. Verum haec quodammodo pender ex illa, an filii hereticorum capaces sint succedentia iuri Catholicis: nam si renemamus tentationem dicentes eos esse incapaces, manifestum est illos non posse aeo succedere, siue pater eorum sit superfluitus, siue obit. At retentio nostra tentatoria, quam nebulosum hoc lib. c. 19. no. 13. dicendum est eos succedere aeo illi Catholicis, quamvis pater eorum hereticus adhuc viua. Ratio est, quia parentes mortui succeditur nepotes iure proprio, & ex propria persona, occupantque ius patens: ac proinde incapacitas patris illis non necesse debet. Quod idem contingit, quando pater est civiliter mortuus, ut per deportationem, aut

per alios modos, ob quos in capax successus redditur. Ut probat texus expressus l.3.8. finali, ver. Quidam habuit, si de bonorum possessione contrahabiles ibi: Quidam solum habuit, & ex copartem, filius emancipatus, vel in potestate manens deportatus est; queritur an nepotis vocatur? Et versus est, in virga casu nepotem admittendum: deportatus enim mortuorum loco habendo. Idem etiam constat ex I. Gallus, §. Et quid si tantum, in fine, si de liberis & postibus, ibi: Hac omnia admittenda sunt, ut si similitudinem mortis ceteri casus admittenda sint. Et nonnulli ibi omnes scribentes. Idem etiam constat, quia si pater Catholicus proficere in ordine Minorum, ac proinde efficitur si succedendi in capax, succedunt eius filii ab uno morienti, quamvis pater in capax naturaliter vivat. Ergo idem contingit advenienti quacunque alia parentis incapacitate, ob quam non incurrit inhabilitatem succedendi eius filii ob crumen paternum: cum eadem sit ratio. Et ita tenet Simanca de Cathol. instit. t.29. m.19. & expressius alios referens Menochius conf. l.118. n.28. & sol. 1. Secundum obleruandum est, dum de hereticis esse incapaces successus ex incestu, & legatorum, intelligi, donec concilientur postea enim capaces sunt electi obuenient, callatis quae ante obuenient. ^{2. reg.} *opus* Lopez l.5. §. Et arripemta, tit. 25. partit. 7. illius, decidentem apostolam eti*reflicat*, esse incapaces, ex predicta nisi per Inquisidores ad Ecclesie gremium admittantur. Idem docet Miser de maioratu, m. editione, part. 1. q. 1. n. 67. Ante reconciliationem autem docet Vasquez l.2. q. 96. 4.3. disp. 196. c. n. 22. cum non esse capaces, quamvis iam fit hereticum fassus, ac Inquisitorum suffragis ad reconciliationem admittimus. Quodidem autem esse probabile Simanca de inst. Cathol. t.9. n. 125. quando iam fassus erat hereticum, non erat calculis Inquisitorum ad reconciliationem admittimus: magis tamen inclinat in eam partem, ut si capax ex eo tempore, quod reconciliationem admis-
tus n.32. & 34. 40
mento, & ab Ecclesiam re-
cipitur in po-

36 De donatione autem facta heretico, *Quemadmodum in suis questionibus fiscalibus*, q.18. & *Auctoritate iuris moralis lib. 5. q.4.8.* nos est, et non sit reconciliatus: quoniam tandem dubius maneat. At in *foro conscientia* existimare cum sibi capitem ex dicta, quia relipicens ad fidem reddit, & ita haec dira-

legatum capite alimenta post commissariam. Atque ita cantu Abericum de flaminio, l. 3. q. 11. n. 3. vincit, dicente de stricto iure ea esse publicandia, traditum Franci. Lucanus de priuilegiis suis, in p. 2. principali tunc de publicatione, n. 5. Similiter de institut. catolicis, t. 9. m. 6. 63. ultime Clares lib. scriptorium q. 78. n. 25. fine, Peregrinus alios referens de iure fisci, l. 5. t. 1. n. 123. Bursam in sua practicis, et de bonorum publicatione, n. 7. 2. Farinacius in sua practica, in nova editione, t. 1. p. 1. t. 1. t. 1. de delictis & penit. q. 25. nn. 145. Latal. Si quia liberis. Sed verum, n. 6. ff. de lib. agnosc. & alios refecens Surdus de alienis, pta. 8. & priuilegiis, n. 1. 14. & t. 9. priuilegiis, n. 1. Atque hoc etiam habere locum in criminis habeantibus, probant rationes adducere: & docent Bursam confit. l. 4. m. 2. v. 1. & Surdus ead. q. 33. n. 2.

At dicendum est: eam hereditatem minime publicari. Quia haereditas delata, & nondum adita, non transfit ad hæredes. Lyn. C. de s. qui ante portas tabulari, & lyn. 8. In no-uisum, C. de caducia tollendis. Et ratio est, quia cum delata hereditatis iuri & dominio pendeat ex heredis consensu, & ille collenimus sit personalis, ut notat Bart. Is poterit, n. 14. ver. Et per hoc dico, si de acquir. hered. non potest transfit ad successores hæredis ab ipius additione. Nec ergo transfit ad hiscum, juxta regulam n. 5. traditam. Et hinc solitus in danciaria contracta sententia relatum n. praecepit habet enim verum, quando iura & actiones non sunt me-
te personalia iusta dicta nu. 6. Præterea, quia ius audeundi non dicunt esse in aliquibus bonis, I. Petrus etiam ff. ad I. Fal-
con, ergo publicans illi bonis publicabitur. Atque ita

Limata tamen ut intelligatur de alimento, quae in summa debentur, pro tempore quo post fermentum esse sunt: quia enim tempore fermentis cibaverant, & sic tunc debita erant, publicabantur inter alia bona. Quod ea sunt iam bona presentia. & in his cibis omnes rationes n. pieced. confederatae, in- dientes hanc publicationem. Sit doct. Surdus eo prout alimenta, quae ce- drunt postquam hic ab hereti respuit a bona futura, iuxta dicta num. 10. Quippe reputan- tiam legatum alimentorum implicita docet Decius cons. 145 n. 5. fine. & seq. vol. 4. & l. 3. nro. 1. illud quoque ff. Quod quisque iure. Nella latilim probans, di- bunctione alliorum ciborum, de haminitate 1. secundis temporis, n. 30. Gui- bendus & Raynaldus verb. Et xvix decis. n. 1. 28. Copula cons. l. 5. cunctis, n. 2. 5. ad 18. Gyesas de criminis legem statuit, lib. 2. tit. de peccatis committendum a crimen, q. 8. nro. 4. Zephala cons. 312 n. 3. 4. vol. 3. Tello d. Tauri, n. 49. 50. 63. Deciusus cons. n. 33. 301. Mores de matruor. Superiori editione, p. 4. q. 23. n. 45. Gutierrez S. Sui, n. 49. fine, inful. de hereditum qualitas. Peregrinus

Atque nee p[ro]p[ter]a iure sive iustitia, sed nomine viu[er]e, iustus reliquum virum cum viris filios habens
relinquit uxori, amiculum, id enim legatum restringitur ad alimenta, non ergo non confiscatur modo ex-
plicito n. p[ro]p[ter]a sive iustitia coningit in alimentis expresse re-
lata. Et p[ro]p[ter]a de v[er]s[us]fructu disponunt omnia iuris factio[n]e
de alimentis expresse legis. Sic alios referunt tradit[us] Sardus de alimen[t]is, 8.3.priu[er]i. 59. n. 14. At quando nec expre-
sse legantur alimenta, nec legatum v[er]s[us]fructus in ea refol-
latur, confiscatio viu[er]tutis delinq[ue]ntis, non relevabuntur
et alimenta. Hoc est contra Cynum. Corruptione, 16. in
fine, C. de v[er]s[us]fructu. Ibi alibi, n. vniuersitatis, item facit, dicentes
relinquunt alimenta in ea v[er]s[us]fructu inclusa. Sed hoc
nullo iure probatur. Ex ideo hanc sententiam tenent Ral-
phus et. Corruptionem, n. p[ro]p[ter]a Sardus et priu[er]i, 59. n. 14. Peregrinus
alio referens de iure fisci, lib. 5. tit. 10. art. 125.
Quando autem non alimenta, nec v[er]s[us]fructus legantur,
sed aliquis p[re]dicti fructus, hi confiscatur omnino. Quod
referunt tradit[us] C. Caecilius de v[er]s[us]fructu

fratris C. desiderabilis. Et ita optimè sit Menochius conj. 77.
nunc licet relata, n. 339. Sardis codem proutiglio 59. n. 25.

n.28 vol.1. legitimam filii familias quando post obitum patris deliquerit, et si eam nondum perierit, publicari.

50 Posterior difficultas est, an delinquens possit hereditatem sibi delarari repudiare in fisci praedictum? Premittendum est posse debitorem repudiare in creditori praeindictum, & fraudem, hereditatem, & legatum, quamvis sit heres eius, qualis est filius familias: & quamvis eius bona finita effecta hypothecae, & quamvis ob delictum, que sit transferatur dominum in alterum, sine non transferatur, & ita predicta verba intelligenda sunt, nempe, est non queratur, id est, non queratur ius ei, cui in fisco fraudes donantur. Sicut emphyteuta codem modo punitur, sed non in fisco.

Sed debitis, an peccat hic repudians in fraude fisci, quamvis valat repudiatio? Ratio dubitandi est, quia cum peccare contra iustitiam repudiando in aliorum creditorum fraude, dixit late probans illi, de matrim. disp. 4. n.9. quod idem ultra DD. ibi allegatos sequitur: *Vasquez 1.2. q.9.6.4.5. disp.172.6.3. n.13. sicut ad 1.6. Imo & do-*

natio nondum acceptata potest in creditorum fraudem repudiari. Ut probat textus. S. Bonifacius, §. 9. Si maritus, fide donat, inter vir. & vxor. & tradunt Tello l.4. Tauri, n.5. Vazquez eod. 3. n.14.

51 At non posse haec repudiari in aliquis fauorem, seu clarius loquendo, non posset debitor cedere legato, aut renunciare hereditati, vt vice ipsius alter, in cuius favorem renunciat, succedit, dando illi suas vices, qui ab illo celsione haec non esse succelus. Quia in ea celsione imbitur racita acceptatio, & proinde acquitatio. Quid probauit eadem disp. 4. n.17, contra alios ibi n.16. relatios. Et hanc meam sententiam ultra DD. quod n.17. retulit, tenet Tello l.4. Tauri n.5. Vazquez eod. 3. n.18. Adiuverit autem optimus Tello ibi, aliud esse, quando pretio aliquo accepto merita hereditatis repudiatio fieret, & non in favorem alium, quasi ex ea insuccedat, & sequatur, sed repudiatio le habeat tamquam remouens impedimentum, quo remoto alter succedit: tunc enim valida est in creditorum praedictum: arque illius bonus ius ad premium acceptum competit, quasi in bonis debitoris existens. Quia pretium illud non efficit, ut repudiatio egrediatur vera repudiatio terminos.

52 Sed difficultas est, an quis diximus duplii non procedere repudiatione hereditatis & legatarum praedictorum, possint etiam fieri in praedictum & fraudem fisci? Quidam dicunt posse ante condemnationem fisci applicandam haec repudiari, secus post: & ita conciliant duos textus, qui secum pugnat videtur. Prior est. Cum quidam, 26. ff. de iure fisci, ubi expresse videtur haec repudiatio approbari, ibi: Cum quidam capitulo reum emancipasse filium, ut hereditatis adire, rescriptum est, non videri in fraudem fisci factum, quod acquisitione non est. Posterior est. In lib. 43. ff. codice isti, vbi oppositum videtur decidit, ac hoc esse pittorescum fisci, ibi: In fraudem fisci non solam per donationem, sed quounque res alienas revertantur: idemque iuri est, ut non queratur: agere enim in omnibus si sit puniatur. Dicuntque priores intelligi ante delinquentes condemnationem, at posteriori, post illam. Sie glofca et. Cum quidam, v. Hereditatem, Rainerius, Albericus, Zafius, ut eos retent Tello l.4. Tauri n.6. idem tenet Bessus in sua practica, tit. de bonorum publicatione, n.29. ad finem. Pergamus alios referens de iure fisci, lib. 3. tit. n.190. & dupli sequenti.

53 At dictum est in haec privilegio gaudete si scilicet, sed valere repudiationem ipsius fraudem, perinde ac aliorum & editorum. Quod probauit li.6. de matrim. disp. 4. n.8. verific. Tertio alij temporis, vbi aliquos autores retuli & ultra illos, idem tenet Henniball. Post contra Bum, n.28. ff. de donat. Plotius inter confilia criminalia Zileti, tom. 1. conf. 150. n.57. Mero de maturitate, in prior edit. p.4. q.23. n.45. & 55. Menuchus confil. 10. m.4. vol. 1. idem videtur clarer tenere Vazquez 1.2. q.9.6.4.5. disp.172.6.3. n.13. & ea qui est questionem mouere expresse de repudiatione post delictum commissum, sed ante sententiam, at rationes quibus iniuriant, id probant in utroque tempore, & refert Tello prole, qui in utroque tempore loquitur, l. 4. Tauri, n.63. & 64. & iugementum Vazquez ibi n.14. fine, dicit cum, cum bona iuncte conficiatur, post haec repudiatione vti. Nec obstat textus l.1. fraudem adductus n. praeceps in contrarium: quia omisit variis solutionibus, quas Tello ibi n.64. & Vazquez ibi n.22. impugnat, tisperdona vterque Alciatum referens, non esse in eo textu sermonem de renunciatione

hereditatis delat. reo, cuius bona publicantur, nec id significari in verbis illis, id est, sura erit, et non queratur: sed lex illa loquitur loquitur de pugnanda fraude facta fisco, alienando bona publicaria: atque candem fraudem esse patet, eodemque modo punientiam, que alienatio sit, ita ut transferatur dominum in alterum, sine non transferatur, & ita predicta verba intelligenda sunt, nempe, est non queratur, id est, non queratur ius ei, cui in fisco fraudes donantur. Sicut emphyteuta codem modo punitur, sed non in fisco.

Sed debitis, an peccat hic repudiatus in fraude fisci, quamvis valat repudiatio? Ratio dubitandi est, quia cum peccare contra iustitiam repudiando in aliorum creditorum fraude, dixit late probans illi, de matrim. disp. 4.

n.9. quod idem ultra DD. ibi allegatos sequitur: *Vasquez 1.2. q.9.6.4.5. disp.172.6.3. n.13.*

54 Se. sic distinguendum censetur sola bonum publicatio facta sit, non peccat repudiatus. Qui sicut non est creditor, nisi respecta bonum, tunc haec habet, nec teneret in eius commodum acquirere. Si vero erat dominus aliqua persona solvenda fisco, tunc peccare repudiando, si alias non esset illam personam solvendo. Quod tunc iam fiscus sit verus creditor, & retenetur in lege iustitiae cum pugnare iustitiae aliorum debitorum solvere.

Tandem aliud dicendum est de remissione debiti, ea enim aetate optime Tello ibi, aliud esse, quando pretio aliquo accepto merita hereditatis repudiatio fieret, & non in favorem alium, quasi ex ea insuccedat, & sequatur, sed repudiatio le habeat tamquam remouens impedimentum, quo remoto alter succedit: tunc enim valida est in creditorum praedictum: arque illius bonus ius ad premium acceptum competit, quasi in bonis debitoris existens. Quia pretium illud non efficit, ut repudiatio egrediatur vera repudiatio terminos.

55 Tandem difficultas est, an filii familias possint advenire, & protectiva, & legitima non conficiantur. Ut mox dicimus. Et ideo haec sententia est valde probabilis, & eam sustinet Romanus L. Si finita, 15. Si de vestigib. lib. n.5. ff. de domino infecto, & L. Si filii familias 21. n.3. ff. eadem sit vbi Angelus n.3. Decim. l. 3. Si filii, anno 15. editione, num. 4. ff. quod quisque iuri. Ceteris dicens forte haec esse vetiore in sententia. I. Frater a fratre, p. 34. ff. de condit. indeb. Nella tractatu bannitorum 1. par. secundum tempora, n.25. Gygas tract. de criminis lege maiestate lib. 2. tit. de penit. communione ho. crim. q.12. n.2. ab. de arenas, & Florianus, quos refert Perg. de iure fisci, lib. 5. tit. n.130. & dicit forte haec opinionem praeluitur pro fisco, Anton. Gomez rom. 2. variar. cap. 13. n.15. ad finem. Simanca de iustit. cathol. tit. 9. n.13. & dupli sequenti. Caldal. Si curator, v. Lefis, num. 112. vers. Seca in oppositum, C. de in integr. resp. Azebed lib. 8. re. o. pil. tit. 3. n.210. Canter in his quest. criminal. tit. de questionibus tangentes punitionem delictorum, c. 1. n. 40. dicens haec in puncto iuri est vetiore, & se credere forte ut in praxi servetur, quamvis dicat in indicando & confundendo, non recedendum a contraria sententia, qua communis est. Valdes addition. ad Suarez. I. Post rem iudicatam, notabilis 15. n.2. ver. Sed in peculo castrense, ff. de redud. Azor. tom. 1. institut. moral. l. 5. t. 7. q. 8. & 10. l. 2. t. 2. q. 9. Vazquez 1.2. q.9.6.4.5. disp.169.4.1. n.9.

4 Posterior sententia, cui tanquam probabilius adhaereo, non publicari euclidii peculum castrense, vel qualis, ob filii familias delictum, sed deferti tunc pati, in patria potestatis solatum. Probarunt ex L. Si filius, 3. C. de bonis proscript. ibi: Si filius tuus cum ejus impotestate, in infusum deportari: meruit, peculum eius, ne quod in Castro acquisitur, vel quod in militare donatis, austeri tibi debet. Nec oblitus quod contraria intendunt, quod resiliuntur in preced. in 1. ratio. Q. a ratio huius disputationis non fuit, eo quod illius falso non haberetur hoc peculio hereditate ab intestato. Neque illipe abducere filio superflue, in quo causa non est locus, sed ab intestato, defertur hoc peculium patri, in patria potestatis solatum, si bona filii familias publicentur. Tertio, quia idem ins habet filii familias in hoc peculo, quod proprietatem & vium fructum, quod in 1. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 2. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 3. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 4. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 5. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 6. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 7. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 8. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 9. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 10. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 11. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 12. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 13. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 14. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 15. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 16. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 17. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 18. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 19. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 20. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 21. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 22. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 23. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 24. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 25. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 26. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 27. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 28. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 29. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 30. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 31. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 32. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 33. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 34. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 35. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 36. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 37. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 38. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 39. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 40. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 41. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 42. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 43. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 44. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 45. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 46. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 47. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 48. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 49. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 50. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 51. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 52. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 53. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 54. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 55. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 56. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 57. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 58. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 59. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 60. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 61. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 62. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 63. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 64. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 65. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 66. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 67. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 68. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 69. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 70. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 71. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 72. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 73. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 74. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 75. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 76. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 77. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 78. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 79. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 80. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 81. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 82. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 83. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 84. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 85. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 86. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 87. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 88. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 89. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 90. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 91. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 92. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 93. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 94. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 95. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 96. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 97. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 98. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 99. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 100. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 101. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 102. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 103. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 104. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 105. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 106. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 107. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 108. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 109. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 110. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 111. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 112. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 113. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 114. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 115. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 116. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 117. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 118. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 119. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 120. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 121. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 122. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 123. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 124. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 125. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 126. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 127. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 128. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 129. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 130. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 131. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 132. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 133. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 134. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 135. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 136. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 137. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 138. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 139. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 140. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 141. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 142. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 143. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 144. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 145. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 146. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 147. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 148. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 149. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 150. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 151. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 152. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 153. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 154. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 155. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 156. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 157. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 158. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 159. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 160. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 161. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 162. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 163. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 164. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 165. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 166. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 167. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 168. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 169. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 170. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 171. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 172. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 173. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 174. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 175. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 176. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 177. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 178. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 179. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 180. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 181. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 182. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 183. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 184. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 185. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 186. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 187. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 188. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 189. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 190. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 191. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 192. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 193. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 194. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 195. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 196. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 197. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 198. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 199. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 200. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 201. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 202. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 203. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 204. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 205. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 206. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 207. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 208. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 209. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 210. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 211. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 212. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 213. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 214. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 215. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 216. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 217. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 218. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 219. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 220. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 221. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 222. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 223. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 224. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 225. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 226. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 227. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 228. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 229. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 230. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 231. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 232. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 233. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 234. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 235. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 236. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 237. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 238. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 239. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 240. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 241. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 242. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 243. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 244. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 245. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 246. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 247. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 248. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 249. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 250. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 251. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 252. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 253. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 254. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 255. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 256. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 257. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 258. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 259. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 260. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 261. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 262. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 263. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 264. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 265. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 266. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 267. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 268. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 269. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 270. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 271. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 272. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 273. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 274. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 275. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 276. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 277. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 278. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 279. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 280. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 281. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 282. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 283. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 284. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 285. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 286. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 287. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 288. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 289. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 290. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 291. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 292. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 293. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 294. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 295. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 296. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 297. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 298. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 299. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 300. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 301. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 302. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 303. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 304. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 305. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 306. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 307. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 308. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 309. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 310. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 311. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 312. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 313. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 314. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 315. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 316. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 317. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 318. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 319. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 320. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 321. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 322. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 323. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 324. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 325. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 326. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 327. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 328. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 329. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 330. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 331. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 332. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 333. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 334. sententia, quod proprietatem, seruato parti patre, in 3

*An confiteor ob hunc, aut crimen la's maiestate fiscis amissione
suscipiunt que in bonis eiusdem auctoritate competit patrui. 11.
An confiteor et auctoritate, quando patris consensu et suo filio admis-
serat, ut ita compromiso indecens aut arbitrio admisserantur
filii. 12.
Quid si aliis rursus usurparentur illorum habere; et patre patet se
bitum est. 13.
Quid si ipse filius habeat eorum rursum etiam illud. 14.
Dolumentum arguitur, 2. 15.
Ego nam. 15. dico, quae sunt immixta.*

Iouquens etiam de heret. *Ostianum latissime probans de-
cione Pedemantana* q.4. n.9. *que in sitem, & concludit ita
decidisse Senatum.* Et loquens de *la hosteli, teneri si-
mances de iusti cabol. rit. 9. n. 10. & 18.* Eloquentibus de vtro
que crimine art. 10. et iustit. moral. l.4. c.6.7.9.8. & de vtro
que etiam videatur loquidem tenens Vasquez. 1. 2. q.9.6.
art. 4. q.169. c.1. n.9. Quia ergo generaliter dicat aduenti-
tia publicari: ratio tamen quam tradit, nempe, co quod
solautur patita potestas, indicare clarè illum loquii de solo
duplici hoc crimine, ob quod solutus. Quid autem hi
sentiant de viuiscibus publicatione ob hoc crimina, di-
census hoc eodem cap. n.8.

Posterior sententia (quam probabiliore...
prior ut fatis probabilis) aut ob filii crimen non pao.
eriam aduentitorum proprietatem, sed ea manere apud
patrem consolidaram cum ipsorum viuisfuctu ad patrem
pertinente. Sicut de castreni peculio diximus n.4. Proba-
turex L.8. filius, 3. C. de bonis prospic. cuius verba rotulimus
n.4. Sunt enim ea verba illius ponderanda: Neque quondam in
castra. Quippe particula, neque, causis minus dubitabilibus
implicat. (Ut cum aliis probat Evarardus in suis topicis lege
libro, loco 110.) Nam cum fortius ins habent filius in castre
se peccato, quam in aduentitiae, si illud ob filii crimen non
publicari. sed confirmari, ut in castre, non in aduentitiae.

7 Arque aliqui huius sententiae auctores dicunt, quamvis contra sententia afferens adueniutorum proprietatem non publicari, est verior; at in hoc Castellae regno publicari tertiam illorum partem quoad proprietatem.

*hat ex 1. fin. 5. Filiis autem, C. de bonis que liber. Et probauit lib. 5. de maritim. disp. 19. num. 7. Ergo nec delinquendo potest eam alienare. Quia ea est regula, qui nequit alienando contrahendo in alterius prout dicendum, ne quippe etiam delinquendo. Ut cum alius probat Melina tr. 4. de prim. c. vlt. 8. & n. 7. Et confitetur quia haec prohibito est in partibus Iuuenorum. Quod probatuit ex spofore contextu illius. 5. Filiis autem, ibi enim post incertidam filii han alienacionem, redire ratio prohibitorum, his verbis: *Melensem et cor- daueriue scilicet, ne cupidam dediti ritebem eximim* son-*

Quod autem tradidit Doctores n. 8. relati de combinatione & viciis bonorum advenientiorum, ob hæresim, aut contra lege maiestatis humanæ filii, non caret difficultate. Quippe Octavianus de cœlo Pedemontana 94. s. 9. n. 9. v. 3. ad finem, dicens dictum est deinceps Senatum, affirmat vñsumfructum advenientiorum tunc non publicari, sed periclerare apud patrem. Idem docet Aesopulus 8. recop. tr. 3. l. 1. n. 212. Atque Azor 10. inst. moral. l. 2. 6. 22. q. 7. conclusio in hac re standum esse conseruandæ recepta. Et Farmacis in sue præd. in noua edit. 10. p. 1. s. 10 de adulatio & panis q. 24. n. 9. dicit de crimen lege maiestatis filii publicari proprietatem folium advenientiorum. Et Panihel. cons. 181. num. 12. vol. tate eum vñsumfructum non confiscari; quatuor filios familiæ egrediariatum reatum criminis à le admissi patrum potestam. At hi DD. non explicant, an loquantur de vñsumfructu bonorum ante hæresim, aut post eam acquisitorum. Sed placet in hac difficultate distinctione, quam ex Molina & Sayre sensili edem nu. 8. & limitatio prioris parti, quam ibi quicquid ex Molina retul. Dum autem ibi dicitur vñsumfructum advenientiorum à filio acquisitorum post hæresim publicari, est intelligendum de bonis acquisiti durante hæresinam que postquam teipsum, acquisit, non publicari probauit p.c. p.m. 10. Et falcem in omni sententia non publicari bona post condemnationem ab eo acquisita, tanquam bona futura, ut ibi n. 9. probauit.

Ampliatur secundo nostra sententia, quamvis filii 12
confessi patris administrare aduentitia: immo, eti^m inter
utrumque cōpromisito facto inducent arbitrii posse filium
liberū de eis bonis disponere, adhuc enim non publicabitur
illorum proprietas. *Sic Abbas conf. 6. n. 5. velim. 2. Boe-*
rius decf. 7. m. 12. Biardus addit. ad Iulianum Claram lib. 5. recept.
q. 78. no. 51. Sed contra hoc sunt Bartoli. I. Si finita, 13. 5. Si de-
restitutis, 13. fine, ff. de danno infuso, & ibi Alexand. num. 1. 1.
Menochius in reprob. pessi remedio 9. n. 9. Et probant ex Cam-
& filij. C. qd boni edere poss. ibi. Quid patre volente possideret.
Sed potius placet, quod priores Doctores dicunt, quia ea
administrandi porrectas non extenderunt ad alienationem
ob delictum. Ut dicimus nro. 18. Et ita quamvis dubitans
*sufficiat etiam *Farmac.* q. 2. n. 8.*

Ampliarunt ratio, ut sit vera, quamvis pater solam viuis-
fructus ipsem habeat, eo quod illa bona relata sint filio,
referendo alteri viuis fructum. Nam eo viusfructu
mortuo deuoluerat viusfructus ad partem: & ideo illa
ipses patrem operabitur, ne integrum sitali eam proprie-
tatem ab aliis partibus alienabatur. & subinde, nec ex
delicio alienabitur in fiduciam. Atque hoc probatur ex I. si-
nali, §. Filii autem, v. Damnares, C. de lege qui libet, vbi prohi-
bet filio alienum bonorum, in quibus pater habet viusfructum,
vel quid alius: quia posteriora verba apponan-
tur ratione huius (per). Nec nimirum hoc videtur debet, cum
spes habat multos alios effectus operetur. Vt latissime pro-
bar Tiraquel leges cōmunitatis, n. 34. Et ita sufficiunt Rati-
onis, 24.n.13, vers. Tertio prædicta, vol. 5. Marianus Socinus junior
(vol. 77. n. 3) & 14. vol. 2. Memochius codem remedio q. num. 8.7.
Exponit etiam ad 2.4. n. 7.

Immo quidam ampliant, etiam si pater caret vsiſſu-
ctu eorum adhuc innotitiorum. Dicuntur, quod peculium ca-
ſtice non publicatur, iuxta dicta n. 4. Cum tamen eius
vsiſſuſcius ad patrem non pertinet. Præterea, quod filius
familiae nequeat de hoc peculio certar, i. penitenti, C. qā
teſſam poffim. Cum ergo hoc peculium nequeat ad
hunc exstraneos tranſire, nec in hiscum quoque tranſi-
bit, iuxta regulam traditam et præced. n. 5. Item, quia ratio,
N. 3 ob

ob quam aduentum non publicatur, non est prohibito alienandi illud, aut de illo restandi, sed praerogativa concessa patre potestori, ob quam prefector filio: quia ex quo procedit in hoc casu. Et ideo ita tenet *Ruimus* conf. 24.n.7.vol. 5. & *Ital. Claris*, dicens fons hocesse verius, lib. 5. recpt. q. 78.n.11. & *Mariamus Socinus* fons conf. 77.a n.10. usque ad 12.vol. 2. dicit hoc esse fatis probabilem: quamvis n. 12. dicat id non altere tamquam rem carentem difficultatem. Idem etiam tenet *Farnacius* q. 24. n. 6. At potius placet unum cōficiat. Quid in hoc casu cōficatione traducit n. 9. ad probandum aduentum non publicari. Tunc enim non est interdicta alienatio auctore patris, ac potest filius ex aduentu alienare per contracum, ac subinde ob delictum quoque. Nec obitantrationes contrarie. Non prior, eo quod id sit speciale in peculio calreni, quia iure speciali sit filii. Nec cum posterior, quia patris potestis solam impedit testari, & ideo cum non interdicat alius modo alienare, nec etiam interdicat alienationem ex delicto. Erat hanc partem tenuerunt *Parisi* lausissime probans conf. 157. n. 11. & *Azeudo* lib. 8. recpt. tit. 3. L. 1. n. 20. *Canter* in sua queſt. criminalibus, tit. de queſt. tangentibꝫ punitiōne delictorum, c. 1. n. 39. *Platus* inter confis. criminalia Zileti, to 1. conf. 130. n. 20. de armacis alios sceleris in sua practicā, in noua edit. to 1. p. 11. de delictis & pauci. q. 24. n. 3. *Leonard* lib. 2. de infiſtū, c. 4. dub. 3. n. 12. fine. *Azor tom. I*. inſtit. moralib. 5.c. 7. 9. 8.

Quod quidem est verum, quamvis filius haberet a patre concessam facultatem donandi, ac dissipandi eius peculi. Quia cum non sit donatio, non clauditur in donacione. Nec in dissipando potestate videtur tractandum de delicto. Sic *Angelus*, *Imola*, *Ioan. Lupus*, *Ant. Gomez*, *Decio capel. Tolos*, *Caldas* et al. *Parinac* n. 4. *Baillard*, *Perez* n. preced. relati.

S V M M A R I V M.

An ob filij delictum publicatum legitima ei debita in bona parentium adiutor superstitum, n. 9.
Quia si patre obligatus & tradidisset legitimam filio, n. 10.
An potest debeat parentibus ex legiā publicatur, n. 21.
An publicetur alimenta debita filio a parentibus, & dari solita, n. 22.

V A R S T I O v l t i m a . An ob filij delictum publicetur legitima ei in bonis parentium adiutor superstitum, n. 18.
Rario dubitabili, quia filius est quasi dominus illius, & habet ius certum ad illam. At verisimilium est eam minime publicari. Quod non debeat a filio, dum parentes vivunt, L. 5. Si impuberis, si collat. bon. nec si illud remotum filii ad parentem bona transiuntur sicutum. Id etiam constat ex L. Si qua puer, 7. ff. de bī qui sunt sūi, vel alieni iure, vbi deciditor aut deportato nepotem incessum in legiā, in quam filius deportati succellentur. Ergo non publicatur. Et ita docent Speculator tit. 8. cut. sententia. §. Sequitur videtur, n. 11. *Bald. I*. n. 4. fin. C. i. libert. & *ibid. II*. n. 1. idem *Bald. II*. Si que puer, n. 3. al. 1. 3. 4. 27. n. 1. *Paul conf. 212*. n. 1. vol. 2. *Mar conf. 51*. n. 4. 5. & vol. 1. *Ruimus conf. 149*. n. 1. de crī. leī. mātēs. li. 2. tit. de pauci commītū. tota q. 9. *Cepola conf. 211*. n. 29. *Gul. Pittius*, p. 1. *Expozit. deci. 15. n. 28*. *Curtius Senior* *Chassanis* in *confutat. Burgundie*, rubr. 2. 5. 2. in principio, n. 17. Nella tractatā de bannitis, p. 1. secundū temporis, n. 1. *Franc. Lucas* de *privilegiis sūci*, in part. 2. principia, n. 1. cit. de publicatione bonorum, num. 2. *Ant. Gomez* 10. 2. *variar. cap. 15. n. 18*. *Simancas* de *caballicis insti*, tit. 9. num. 19. *Plotus* inter confis. criminalia Zileti, to 1. conf. 130. num. 91. *Farnacius* in sua practicā, in noua edit. tom. 1. p. 1. tit. de delictis & pauci, q. 24. n. 3. *Ioan. Garcia* de expensis cap. 10. n. 47. *Peregrinus de iure sūci*, lib. 5. tit. 1. num. 73. & 116. *Sardus* de alimentis, tit. 8. prim. 159. n. 22. & 23. *Vazquez* 1. 2. q. 9. 6. 2. 5. diff. 169. c. 1. m. 10. *Sayro* in *clavis regia*, 1. 9. 7. n. 7. *Molina* tom. 1. de iustitia, diff. 9. tit. 7. vers. Ex dictis faciliter.

S V M M A R I V M.

An ob filij delictum publicetur profectum eius pecuniam? Responsum probantur publicato, n. 6.
Non publicatur, si solutum contraria, n. 7.
An id procedat, quamvis filius habeat patrem donum, ac dissipando illius peculi, n. 8.
Pef. n. 8. inuenit omnia summaria, que disseruntur.

V A R S T I O III. An ob filiis familiā crimen publicetur profectum eius pecuniam? Et vide ut publicari. Quippe patrem tenet de peculio hoc, promissione & occupatio- ne a filio facta. In peculio, s. deſententia & reſudic. l. 3. §. idem scribitur de pecunia.

17. **O**ccomuni omnium sententia, ac veriſimilis est, id non publicari. Constat ex l. 3. §. Sed utrum, s. de minoribus, & l. filius 3. Cod. de bono propter prout canu. 9. pondere. Et ratio est, quia id est pars quoad proprieatē & viuſfructū, solaque administratio ei filii. *Certum*, Cod. sumptus exercitū. Ergo id tanquam alienum publicari non debet. Nec ob statu in contrarium adducti. Quia responſum carni Menochio statu allegando eos texus intelligi, quando filius in iudicio dominatus, ut certa quantitate soluat, in quo dicitur quās contraxisce, & sic est debitor. Erat de hanc sententiam tenuerunt *Bald. I*. *Si finita*, 15. 5. *Sted* *redigibꝫ*, n. 12. ff. de domino infecto, & *ibis Romanus*, 15. *Salicetus* in dict. *Si finita*, 1. *Alberic*, 1. *Si postulatur*, 1. *tub. n. 5*. *ad. Iuliam*, *ad. Bald. I*. *Executorum*, n. 32. *vers. Molto* q. 20. *ff. de execut. eiſi* *judic. Angelus*, *Si finita*, n. 3. *ff. de domino infecto*, 16. *difſ. 169. 6. 2. n. 18*. Et neminem contradicente inueni.

Quippe

Quippe falso in contrarium citatur *Cardinalis Clem. I*. in principio, n. 15. q. 7. deſentent. & re iude. foliū enim sit publicatis bonis ob crimen leſe maiestatis parentum, publicari legitima in iis debitum filio. Quod venustum est, quia computatur inter parentum bona. At hic de filii crimine agitur.

20. **Q**uod ampliatur, vt sit verum, etiam si pater legitimam filio aſſigilat, & tradidisset. Sic *allegans* *Alexandri conf. 37* vol. 1. & *Mariam Socinus* tumorem conf. 51. vol. 1. teſte *Baillard* n. preced. allegatus, ac nullam rationem affigat. At neuer doctor ab eo allegatus id dicit: & ideo fati dubius redidit hanc ampliatio. Cum enim ea traditione effectus sit filius legitima dominus, non est nec non publicetur. Et ita eam publicandam credo.

21. **S**econdū ampliatur, vt nec mortuo post id filii delictū parente, publicetur ea legitima. Quia cum publicatio ad sola bona plenaria extendatur (vt probauit, p. 1. n. 8.) non comprehendit legitimam post delatam, sed inter bona futura computabitur, quia in confis. non clauduntur. Et ita docent *Speculator*, *Ruimus*, *Paulus*, *Gygas*, q. 18. n. 1. *Gul. Benedictus*, *Bosius*, *Padilla*, *Decianus* n. 4. *Gutier*, *Plotus* n. 57. *Farnacius* n. 19. *Baillard* allegat. n. 19. An vero publicetur filius delinqentis post patris obitum, an requeam filii eam petat, diximus cap. preced. n. 46. fine.

22. **T**andem, nec alimenta debita filio a parentibus, ac suis filiis anni dari solitum publicantur. Quod ea non finit in filiis bonis. Atque ita docent *Speculator*, *Curtius Senior*, *Nelius* n. 36. *Gygas* q. 9. fine. *Peregrinus* n. 113. *Baillard* n. 109. *Azeudo* relati num. 19.

C A P V T XVI.

De viuſfructū confis. ob viuſfructū deſentent. & specialiter de viuſfructū paterno in aduentis filiij, & calreni, ac profectu, legitima, & alimenta filiorum, ob crimen patris publicandis.

S V M M A R I V M.

Peculium calreni, vel quās non publicatur ob patrem crimen, n. 1. Quia p. 1. n. 1. *vers. 1*. *Item facit*. & idem *Albericus* d. *Si popula* n. 1. *tub. n. 1*. & *ibis Angelus* n. 1. *Idem Angelus I. Eorum*, n. 3. *ff. dedam* *infēcto*. *Alexand. I. Si finita*, 15. *S. Se de veligibꝫ* *alibꝫ* n. 5. *ff. codem tit.* & *ibis Romanus* num. 12. *Gygas* de crī. mātēs. lib. 2. tit. de pauci commītū id crī. queſt. 19. num. 1. *Chassanis* in *confutat. Burgundie*, rubr. 2. 5. 2. in principio, n. 17. Nella tractatā de bannitis, p. 1. secundū temporis, n. 1. *Franc. Lucas* de *privilegiis sūci*, in part. 2. principia, n. 1. cit. de publicatione bonorum, num. 2. *Ant. Gomez* 10. 2. *variar. cap. 15. n. 18*. *Simancas* de *caballicis insti*, tit. 9. num. 19. *Plotus* inter confis. criminalia Zileti, to 1. conf. 130. num. 91. *Farnacius* in sua practicā, in noua edit. tom. 1. p. 1. tit. de delictis & pauci, q. 24. n. 3. *Ioan. Garcia* de expensis cap. 10. n. 47. *Peregrinus de iure sūci*, lib. 5. tit. 1. num. 73. & 116. *Sardus* de alimentis, tit. 8. prim. 159. n. 22. & 23. *Vazquez* 1. 2. q. 9. 6. 2. 5. diff. 169. c. 1. m. 10. *Sayro* in *clavis regia*, 1. 9. 7. n. 7. *Molina* tom. 1. de iustitia, diff. 9. tit. 7. vers. Ex dictis faciliter.

Arque hanc sententia est vera, quamvis viuſfructarius 3 ille delinqentis, si genitus, vt post mortem, aut certum aliquod tempus, viuſfructum illum alteri restinet; nam ex tempore, quo ipse delinqentis era illi potitur, pertinebit ad fidicem. Iuxta decisionem *I. Statius Florm*, *S. Coriolanus* Feliſi, ff. ab iure ſici. Et tradunt *Simancas*, & *Vazquez* n. preced. relati. Quod si exp̄ſſe interdicta sit viuſfructus alienatio, h̄c ille quendū est. Si est interdicta in fauore aliorum, non confisatur: fecis ſi in foliū delinqentis fauorem faciunt. *Vim* ſimili dicemus. 18. 5. Sic *Ioan. Garcia* de expensis c. 10. n. vltimo, vbi tenet hanc posteriorem partem, n. 1. in cuius alienationis ſit aliud ſubſtitutus: tunc enim non filio, ſed ſubſtituto locus erit.

Vtrum autem confiscentur alimenta incluta in ipſo viuſfructū, aut ipse viuſfructus, quando ſoluitur in alimenta: diximus c. 14. n. 43.

Limitatur tamen predicta ſententia, vt ob viuſfructū deſentent. viuſfructus, n. 1. delictū tale ſit ut illud patiatur delinqentis maximum, aut medium capiſſimum, tunc enim non confisatur, tēcō conti- datum cum proprietate, & erit habentis proprietatem. Vltima de confis. legitima, & alimentorum, quia filio debentur in iis patris delinqentis bonis.

Bald. lib. n. 7. Alberic. Si postulauerit. §. Iubet. n. 5. ff. ad l. iulianum de adult. Alex. Romanus. Ploros. Peregrinus vtreque loco. Sard. allegatus n. 5. Et quamvis pena damnationis in metallum. & interdicti aqua & igni. & deportationis. per quas haec diminutio inducatur. non sint hodie in vlo; at poterit hodie verificari. vt viisfructus amittatur per maximam aut medium capitis diminutionem. si quis perpetuo in insulam exularet. Vg. in Oran. vel dannare perpetrum tribunibus. aut carcerebus. Atque ita docent alii citatis Gregor. Lap. l. 4. v. Olabrando. & v. A bone livre. l. 31. partit. 7. Peregrinus de ure fiscis. §. l. n. 116. Castillo de viisfructu. lib. n. 66. n. 27. obiectum adiutum in hoc Castella regno necessarium est. Cuius ergo in hoc calo pater factio suo. id est. delicto amittat patrem potestatem. dimidia pars viisfructus erit filii. confusa alia dimidia ad patrem pertinente. Sic tunc Romanus l. Si finita. 15. §. Si de regalibus. n. 11 ff. de danno infido. Crotus l. Frater à fratre. n. 59. ff. de condic. debitu. Gygas tractat. de criminis lae. matel. l. 2. cit. de puni. secundi temporis. n. 27. Caldas l. Si curatorem. v. Lefsi. n. 152. in fine. Cde in integr. refit.

Adueruntur canentes optimè Molina to. 1. de iust. dif. 9. col. 7. ver. Excidit filium. & Rebello de iust. p. 1. l. 9. 7. ver. l. n. 22. in hoc Castella. & Luitano regno. li tamen in Luitano. aut Rebello. excipiuntur criminis viisfructum pertinere ad fiscum. etiam si delictum & condemnatio aut tanta. vt de iure communi in eis finiteret effet viisfructus. tanquam per maximam aut medium capitis diminutionem. & credimus esse ad proprietatum: iuxta textum d. l. Corruptionem. & Finior. Infr. de viisfructu. Quia in utroque regno per has diminutiones non amittitur viisfructus. Et ratio est. quia (v probar. idem Molina ad. dif. 9. col. 7. ver. 8. His ita confluunt) ideo delinquens confessatur iure communi per eas diminutiones. ac naturaliter mortuus. & sic extinguatur viisfructus. ac credat ad proprietatem: quia eo ipso omnibus bonis spoliabatur. & pertinebant ad heredes ab intestato. vel ad fiscum. si ob id delictum bona publicabatur. Quod in utroque regno celatur: quia l. regia 4. Tauri. bdel. 4. it. 4. lib. 5. recop. & iure regio Portogallia permititur his dispositio libera de ius bonis. etiam per vitium voluntatem.

S V M M A R I V M.

Proprietas adiutoriorum non publicatur ob paternum crimem. n. 9. Quod de viisfructu. quando pater cum remiserat. n. 10. Quod quando non remiserat. Reformat. varia. encet. n. 11. 12. 13. 14. Explicatus sententia Antonius. n. 15. 16. 17. 18. 19. Propter mem. 19. in causa alta summaria.

Questio II. An adiutorium filij familiæ consenserunt ob paternum delictum? Et quid ea. quod proprietatem minime publicari. est certum. Quia proprietas est filij. Et sic adiutorum Nellas tractatu de bannis. l. p. secundi temporis. n. 26. Cantera in sua quæst. criminalibus. in quæst. tangentibus panitionem delictorum. cap. n. 34. Azetech. l. 8. recop. tit. 3. l. n. 10. 8.

Necessitatem quod viisfructum publicari. quoties patet ante delictum cum remisera. est certum. Quod tempore crimini. iam extra paternam bona erat. Er ita docent Nellas ibidem n. 27. Bart. deci. 7. n. 16. fine. Gygas tract. de criminis lae. matel. l. 2. tit. de penit. commitim. in criminis. q. 9. n. 1.

Quare difficultas ob periret. an viisfructus hic publicari. cur quando tempore delicti erat patris. Variæ sunt sententiae. Prima absolute docet non publicari. Sic Alber. tract. de statuta. l. 3. q. 12. n. 11. 10.

Secunda sententia absolute docetur publicari. Quia cum sit patris. non est cur non publicetur. sicut de viisfructu aliorum diximus n. 4. Arque ita se videtur testatur Bartol. l. 3. 8. Sed utrum. num. 5. ff. de minor. & quamvis dubius. hanc sententiam videtur prie fugi. Arque communiter refutatur ipsum Bartolom. manuifile dubium in l. Sepulcral. §. Iuber. n. 11. 11. ff. l. iulian. de adulter. Sed falsus allegatur. quia non manut dubius. sed questionem hanc mouit. ac solutionem remitterat l. 3. finita. 15. §. Si de regalibus. ff. de danno infido. vbi nil profit. dixit. Sed hanc sentent. tamen. Fulgozus dicit. §. Sed utrum. n. 9. Paulus d. §. Si de regalibus. in l. 1. fin. 5. Actiones autem. n. 6. Instit. de action. Anton. Gomez. 2. 10. var. 15. n. 18.

Tertia sententia sic distinguit. Aut eo delicto amittit patrem in filios potestatem. & tunc sola dimidia viisfructus. non amplius. quam illeius acquirit. Quare si postea filius in hoc Castellano. aut Luitano regno matrimonium ineat secundis Ecclesiæ benedictionibus. tunc ex tunc percepere debebat viisfructum. & parti auferendus erat. ita ex tunc auferetur filio. & pertinet ad filium. Sicut cap. preced. num. 8 fine. dixi in limili casu.

nun. 21. & Baldinus ibi. ver. Neque. Simanca de carbol. inst. in 9. n. 17. Celdal. Si curatorem. v. Lefsi. n. 11. 9. fin. C. de in. teg. refl. Vazquez. 1. 2. 9. 6. 4. dif. 169. c. l. m. 10. Azar tom. 1. in stat. moral. lib. 1. c. 6. 9. 8.

Posterior sententia. (qui tamquam probabiliori accedo. licet procedens fit ratiocinis probabilis) aut peculiari immineat publicari. sed referuntur filio. Probarunt ex l. 3. §. Sed utrum. ad haec. ff. de minor. ibi. Iusti aliquo casu peculium ad filium pertinet. ut puto si patrarius boni. & si ex proper debitum pecuniam occupata sunt: nam peculium ex ea constitutio D. Claudio festivit. Vbi gl. ver. Separatur. ut. v. solum habeat filium. Et ratio est. quia cum filius in dicto prelio habeat administrationem. non debet illa privari ob patris delictum. Quippe peccatum punitio est. tamen. Centurio. fidem tuam numeris tenuit. Nec oblatas duerunt quoniam solatio non punit. relata. Quia (vt bene ait Celdal. l. 8. in minor. ver. Lefsi. n. 19. C. de in. teg. refl.) hic textus est necessario intelligendum de condemnatione ex delicto. Tunc quia faciliter condonat principes pecuniam ob delictum sibi debitam. quam debitus alius pecuniarium priori enim causa de lucro non comparando agitur. in posteriori autem. de propriis bonis amittendis. Tunc etiam. quia litera illius §. Sed utrum. bona vieniorum lecturum. Florentrum non habet id verbum. pecuniarium. sed solum dicit debitum. quod iuxta omnes accepterat potest pro debito ex delicto. l. Si cui exempl. 12. ff. de verb. sign. imm. nec et legendum. debition. sed delictum (vt probat Baldinus in Hispaniam. fol. 131.) Nec etiam solitus à contraria dicitur: quia clare meo §. Sed utrum. dicitur id peculum speciebat ad filium. vt collat ex corvio. p. 1. 2. 1. 3. 1. 4. 1. 5. 1. 6. 1. 7. 1. 8. 1. 9. 1. 10. 1. 11. 1. 12. 1. 13. 1. 14. 1. 15. Leonard. l. 2. de iust. c. 1. dub. 5. n. 23. fine. Cantara in sua quæst. in genitibus punitione delictorum. c. 1. n. 5. Rebello de inst. p. 1. 1. 9. 7. sec. 2. n. 23. Sayro in claus. reg. 2. 1. 9. 7. n. 7. Molina to. 1. de iust. dif. 9. col. 9. column. 7. ver. Ab hac regulâ. dif. 2. 9. in tunc modo. qui filius à patri potestate liberatur.

Vltima conclusio. Quando ob aliud patris crimine egreditur filius patram potestatem. vt eo quod ob illud patitur pater maximam. aut medium capitis diminutionem. vt habetur §. Cum autem is. §. Si quid etiam. n. 4. C. de bonis profectis. licet tandem cograndum relinquat. Alexander l. Si finita. 15. §. Si de regalibus. n. 45. & 51. ff. de danno infido. Boerus deci. 7. n. 4. Menach. de recip. p. 1. ff. remedio 9. 2. 24. Peregrinus de ure fiscis. lib. 1. n. 1. n. 12. Empolier. partem. n. 1. de priori tractantes. radunt etiam Plotus inter conflictus criminalia. Zizetus. to. 1. cons. 130. n. 2. 4. & Quinada in sua quæst. fiscalis. q. 19. Quia etiam tunc loquuntur de viisfructu in communi. tradit. Baldus. & alij. 1. 11. 1. de delicto

S V M M A R I V M.

An peculium profectum filij familiæ publicetur ob patrem criminis. tunc. fortius quam sententia ap. 20. Explicatus sententia Antonius. & voluntate contraria. n. 21. Quia si ob crimen perdat patris potest. n. 22. Quod si crimen. & obligatio aut harast. n. 23. An si patrem ob. reverteretur filius. ut nec creditur viisfructu patris sit ob. sententia. n. 24.

Potest num. 24. in causa alta summaria. quae deponerantur.

Questio 5. 10. l. An ob patris crimen publicetur peculium profectum in filij familiæ. Duplex est sententia. Priori. ut publicatur. quod illud ex proprio patris. & quod dicitur. num. & quod viisfructum. l. Certum. C. fat. 1. 1. 1. Secundum. o. 1. 8. Quamvis sententia. qui solet citari. sed filio. verbo. sed eti mori patris. vel deportatione. sive iuri effectus fuerit filius. de peculio intra annum brevi patris. vel sive tunc debetur. Vbi deportatione patris diebit sicut teneri solvere debita ex filii peculio. Ergo id publicatur est. Tertio. quia l. 3. §. Sed utrum. in fine. ff. de minor. cui contraria sententia. tamen. non probat. Quia ibi non agit iurisconsilium de publicatione bonorum ob crimen. sed de occurrione bonorum ob delictum. conflat ex illis. ius verbis. Proper de iust. pecuniarum. nec dicit filium. n. 11. 1. n. 12. 6. Menach. de recip. p. 1. ff. remedio 9. n. 7. 3. Decimo capitulo. Telomac. 10. o. 5. Merito maior. in propria editio. p. 4. q. 7. 3. n. 19. vbi & alio refutatur. Tunc in sua prædicta non editio. p. 1. 1. 9. 2. 4. 12. 13. 14. 15. 16. Narana l. 3. de rest. 1. 2. 2. dub. 4. in mensa edit. 79. Eandem vero tenet. Azetech lib. 8. recip. tit. 3. l. 1. n. 20. 9. quamvis enim videatur oppotuisse tenere. ut hanc tenet cum limitatione. quamvis ex explicabimus. quam quoque limitationem amplectentur aliqui ex Doctoribus. etiam pro hac sententia ibi refutemus. Eandem quamvis dubius tenet Gygas tract. de criminis lae. matel. l. 2. 11. de pens. committentia. de criminis. q. 13. num. 4. in criminibus quibus filius non puniatur ob paternum delictum.

Limitatur primò hanc sententia. vt intelligatur. quod ob patrem committit delictum. ex quo non imponitur libi peculium. mortis naturalis. vel civilis. & per consequens non auferetur sibi patris potest. nec filius efficiat sui iuris. Quia tunc peculium profectum durat. & ideo non debet filio auferri per sicut. Si vero tale sit pars delictum. vt predicta pena ipsi imponatur. & ut collat

partia potestas, confiscabitur viueque. Quia tunc definit esse peculum, l. finali, C. de mortis testamen. Et afferunt pro hac limitatione, l. 1. §. Quod audiuntur, leu. ut alij referunt, §. Sed si alio, res sed & famore, s. quando de pecunia actio est annuali, cuius verba nu. 20. retuli. Sic temperat Cynl. Tria verna, ff. de excusat. tutor. Baldus. Duximus, §. Sipater, in fine, ff. eo ist. Alex. co. §. Si de retingalibus, n. 45. & 46. Romanus, n. 16. (est autem uterque causa legendus, quia errata est littera ut bene adiuvet. Aut. Gom. statim allegandus.) Imola ibi n. 55. & Suarez, n. 10. & II. Azenedo & Cantero, vbi eosin preceps, allegant. Sed iure opimo hanc limitationem reprobat Nicasius, Aut. Gom. Platus, n. 24. Perg. praecl. allegatis, atque ait eam esse valde dubiam. Menobius de recuper. poff. remedium 9. num. 85. Atque Pergaminus conatur hanc sententiam esse Bartoli & Baldi & ide dicendum est, cum his auctoribus, in neutro calo peculium hoc publicari. Quia ad publicationem prioris refert, deinde esse peculum celi sunt partia potestare: cum enim estet profectum tempore quo patet in id crimen lapsus est, id sufficit, ne ob id crimen pubescit. Necoblat textus pro hac limitatione relatus: quia illi satisfactum est, n. precep. Et huic etiam parti videtur accedere Farinacius eadem q. 24. n. 28. fine.

23 Secundum limitator, nisi crimen patris sit lese maiestatis, tunc enim id peculium profectum publicabitur. Sic Imola, Alex. n. 44 & 46. Pergaminus n. precep. allegatis. Gygi, & Cantero num. 37. loquuntur in crimen heretici. & Aze- nedo loquens in calo heretici, vbi eos num. 21. retuli. Quemadmodum in questione, scilicet q. 29. loquens in vitrore crimine. Nullus autem hoc probat, nisi Cantero, & Quemada, co quod per virumque crimen amitteret patris potestas. Quare limitatio hec immixta limitationem praecep. & ideo sic ut illam reprobauit, ita & hanc reprobo, tanquam legitimo fundamento destituta. Quare huic sententia facient eam DD. n. 21. relati, qui ab illo nostram sententiam sunt ampliata.

24 Tandem Cantero n. 38. & Azenedo vbi eos n. 21. retulit, afferunt hoc peculio satisfaciendum esse peculiaribus creditoribus: & viueque id factis confusè dicunt. Sed clarè Baldi. lib. n. 2. ver. Sed quid est contra, debet qui sunt fuit, vel alieni iuri separantur huius peculii iustam fieri in textu l. 5. Sed virum, ad finem, ff. de minoribus, quem textum n. 21. pro nostra sent. retulimus, non fieri, ut filius id peculium lucretur, sed ut satisfactio peculiaribus creditoribus, si illi praefuerint filio. Ceterum filium preferenti in hoc peculio creditoribus patris, satis innuit glossa penale p. Barre, C. qui boni cedere, & ibi Baldi id finem, quamvis non clarae sunt sent. explicet. Et idem Baldi. I. Executorem, n. 30. ver. Respondeo bona, C. de executor, retulit, dicit in tam infelici conficiencia bonorum patris euenter, id profectum reseparari filio ad alimenta, & sic clarae innuit in illo preferenti filium creditoribus patris. Ex Alex. Si finita, §. Si de retingalibus, n. 48. ver. Et ex hoc inferit, ff. de damno inferto, ut valde stringi dicunt. §. Sed virum, dicendo id peculium referunt creditoribus, & ut patens esse ius filii in hoc peculio, quam patris. At prior sententia dicens preferenti creditores patris, est verior, quam optimè explicat Salietus l. penultima, n. C. qui boni cedere, dicens quando cetera pars bona non sufficiunt soluendo creditoribus paternis, satisfaciendum illis esse hoc peculio, & ita illis non preferenti filium: co quod dominum eius peculii sit patris. Item, quia as alienum minuit filiorum legitimam, nedum hoc peculium. Tandem, quod naturali æquitate disloner, filium tractandum de lucro capando, preferenti creditoribus tractantibus de damno vitando. Quare concludit sententia predicti §. Sed virum, cum esse, ut filius in hoc peculio preferatur filio, & ideo non publicatur cum reliquis patris bonis. Quia si frustratetur de lucro, at filii quasi de retinendo debito.

SUMMARIUM.

An publicatis parentum bonis, responsum filii legitima, & alimenta num. 25.
Quia in crimen heretici, & lese maiestatis, n. 26.
et licet filii pauperibus fuerit pro hac alimenta n. 27.

SUMMARIUM.

Quae questiones disputanda sunt, n. 25.
Numerus coniugum bona ob alterius delictum publicantur, n. 25.
Explicatur que si bona vxoris non publicanda ob viri crimen: & ap publicato vir bonis, postea uxoris propriis autoritatibus ea capere, n. 25.

An arris virier, aut que illi donant in signum iuvandi matrimoni, publicantur n. 4.
Dicitur numerus totalis, sed quam vir fateatur secessisse, publicantur n. 5.
An factus possit apponere dictis non numeratis exceptionem n. 6.
An do hoc ex sola viri confessione confundit, que patres donati aduersores credentes, & ueraces viri, ob lagos suos, possit deduci contra factum n. 7.

An duas hiscias non sicut uxori datum, tenetur eam aereio. 8.

An vero videntur plenum datalem ex iurato uxori confessio, & postea si coram venienti viri bistro, licet uxori cum a viri repetitur n. 9.

An donatio proper nuptias facta, a viro uxori confidetur ob viri delictum n. 10.

Quia de quaero bonorum viri parte debita uxori in ipsi Refere viri, clam fuit & explicatur, an haec deducenda sit ex solo bonorum corpore, re, infor viri alieni n. 11.

Explicatur sententia Aze- nedo. 12.

An viri delictum confitetur donationes facta uxori a consanguineis viri n. 13.

Quia de iustitia facta uxori a virine n. 14.

Quia de aliis donationibus facta viri a viro inter viros n. 15.

Quia de donationibus cum a mortua facta uxori, vel alii n. 16.

An das uxoris nubentis scient hereticis confitetur, 17. 18. & 19.

Et quia si virum hereticum non denunciatur n. 17.

An haec posse extendatur ad reliqua uxori nubentis scient hereticis bonitatem. 20. 21. 22.

An vir casto, ducens scient hereticam, incurrit cædem & punitur n. 23.

An vir veritas datur, ex quod virum hereticum committitur. n. 24.

Pof. n. 24. inuenient alia summariata quia si fulerantur.

I D VPLEX questio est tractanda. Prior de bonis uxori. His publicatis ob viri delictum, & c. contra. Posterior, an dos, & reliqua uxoris bona in viri praeditum publicentur, ob uxoris crimen: & c. contra, quae bona viri ob ipsius viri crimen?

2 Quodlibet prior. An dos, & reliqua uxoris bona publicentur ob viri delictum, & c. contra bona viri ob uxoris crimen? Quia in id certissimum est, neutrus coniugis bona publicati ob alterius delictum, sed sola coniugis delinqentis, reterutus innocentis suis bonis. Quodlibet dos, inoccenre ob alterius crimen puniri, vbi id non est in re expressum. Sicut expellit utr. punitifilios ob crimen lese maiestatis diuina vel humanae patris. At hoc casu non est expellit, immo contrarium, vt n. seq. videbimus. Et ideo succedit regula tradit in l. Sanctus, C. de pane, vpx. & p. folios delinquentes ligent.

3 Hinc deducitur non confitari quod qualcumque viri delictum, dictum uxoris, nec paraphe, nec arras, nec sponsalia largitare, quando ea est uxoris (quod quantum contingat, non est huius loci, sed late tractat lib. 6. de matrimonio, disp. 18. vixit ad 22.) nec medietatem lucorum, que constante matrimonio acquisita sunt, in partibus illis, in quibus ex laudate coniuges diuiduntur, neque quicunque alia b. a propria uxoris. Affirmant uniuersi ob rationem nom. secund. traditam. Ex de dote est texus cap. Dicuntur, si barret. 16. & l. Si marito in principio, ff. foliat. matrim. Et deca. - omibus bonis propriis uxoris, l. Sign. possibl. 9. in princip. 10. de bonis proscripti, & de medietate lucorum est l. 1. 16. 77. Tauri, hodie l. 10. tit. 9. lib. 5. recop. vbi definita meo. tam horum lucorum computandam esse vixit ad intentionem criminis declaratum. Et ac- zib. 1. 16. 28. tit. 10. part. 7. Immopla uxoris potest omnes publicatis, res ipsa propria auctoritate capere. Vi constat ex dicit. l. Si quis possibl. nec arras, nec cam donationem publicari. Et ratio est, quia inter uxoris bona numeratur. At Cantero in suis quatuor criminis in quibus tanguntur panitionem delictorum, l. 1. 10. 20. (Ex recte quidem) in loquendo de ea, que vere dicunt domino propter nuptias, seu ante nuptias, quae est (vt dicitur) de matrimonio dupl. l. 1. id quod conferunt a viro, vel ab alio eius loco, pro matrimonio oneribus, ad similitudinem dotorum, que conferunt viro per uxorem, & sic appellatur dos. S. Est & aliud, Inf. de donat. l. Cam multe, C. de donat. antenup. cam non confitari ob uxoris delictum, ut ob viri delictum publicari. Et ratio est, quia ea donatione redit ad virum soluto matrimonio, sicut duo exors ad uxorem, cap. finali, de donat. int. vir. & uxori. Et ideo sicut proprium viri patrimonium publicabitur ob eius delictum, sicut uxoris delinquenti publicabitur eius de. At donatione hæc iam in defecundum abire (vt dixi-

CAPUT XVII.

De bonorum coniugum confisicatione, ob proprium alteriusve coniugis delictum.

Dum autem dicimus arras datas uxori a viro non confilari ob viri delictum, intellige de arras vt sunt in viri apud Hispanos, que sunt donatio, quam facit sponsus sponsa: aut vir & uxori in premium donis receperit, aut nobilitatis aut pudicitatis, que si proprias uxoris permanentem consumationem. Et explicat lib. 6. de matrimonio, disp. 21. n. 18. Nam si sumuntur, ut apud omnes sunt viri pro pignore, quod inter sponsos traditur in signum comprehendendi matrimonij (quod vulgo dicitur appellamus) sicutur alii contractus, dum inter partes conuenit de ipsis perficiendis, solet aliquid in signum perficiendi con-

multis caibis acquirentur viro, et si id non exprimatur; immo in dubio acquiri vito, defendi cum alii ibi n. 11. & sic in hoc dubio publicabuntur ob viri delictum.

¹¹ Quinque deducuntur, quid dicendum de quarta bonorum virtutate debita vxori ipsi, iuxta auctent. Pratera, C. unde vir. & Legiam 7. titul. 13. partit. 6. Quodam sustinevit eam non publicari ob viri crimen, etiam si laice maiestatis. Dicuntur primò, quia eam nos publicari, deciditur autem bona damnatorum, C. de bonis prescrip. & quamvis vidicatur excipi crimen laice maiestatis, nam postea sic concluditur. In maiestatis vero criminis condemnatis retro leges senari subveniunt: ac reuera non excipiuntur. Quod ille texus alias dilipsoferit, nempe bona non publicari, quando diligentes habent ascendentes, aut descendentes, aut collaterales usque ad certum gradum: quod adiudicatur veteribus legibus, nempe, I. Quisquis Cod. ad I. Iustinianus maest. v. explicat glossa finalis in eadem auct. vbi in omnium horum praedictorum decernunt bona committentis crimen laice maiestatis publicari. At ibi in illo dictum de quarta hae vxori debita, nec est alia lex eam publicari decernit. Ergo in iis verbis non loquuntur ea authenticata de hac quarta, & sic firma manibus eius dispositio in illa, & ut nullum viri crimen publicetur. Posteriora, quia haec quartae est debita vxori incepit, ex testamento, & ab intestato, & tanquam ex alienum extrahit ex toto hereditatis corpore, minique filiorum legitimam. Ut optime traditum Segura. I. Cohered. 5. Cum filia, n. 210. & que ad 215. s. de vulgari, Gomez. Aris. 1. 22. Tauri. numero finali, & I. nu. 20. Tello. 1. 15. Tauri. in fine, Anglio de iustitiorum l. 9. glossa 2. num. 57. Eborac. tradit. de ratiociniis comput. l. 1. n. 15. & inclinat Gregor. Lopez. l. 7. verb. Fijos. tit. 13. partit. 6. Ergo sicut fiscus tenetur ad reliqua delinquenter debita, tenebatur etiam ad hoc: et vel maxime, quod sit contradictorum a tempore matrimonij, ante viri lapsum in heresim. Tandem, quia erit ob hoc delictum paternum puniuntur filii, ac legimus prouident, d. l. Quisquis, 5. Filiis ac nec ibi, nec alibi decernunt puniri uxores ueroe delicto illi haec quartam. Et ideo hanc partem tenent Barb. Socratus confi. 108. n. 1. vol. 1. & 20. confi. 121. volum. 4. Andreas Gail in suis observationibus praedictis, & observationibus 86. n. 1. vol. Macollus confi. 48. n. 11. Plotus inter confilia crim. Zileti. to. 1. confi. 130. n. 45. & 17. n. 5. De donationibus autem canam mortis Peregrinus eo tit. 16. n. 1. 47. uelut ead. dist. relata. n. preced. ac referatios vtes tales distinctione. At verius est eas publicari. Quod inter ueritas voluntates representerunt. Sic docent Simancas n. 9. & Vazquez n. preced. allegati. Et amplius constabit ex dicens cap. seq. vbi maiorum infinitus donatione causa mortis, probabimus publicari ob superueniens infinitus delictum. Quod si haec donatio causa mortis sit inter coniuges, non publicabitur. Ut docent ¹² inter confilia addit. ad Iustinianum Claram, lib. 5. receptarum q. 78. n. 76. & 77. hoc extendit, cui si crimen laice maiestatis contra perfonam imperatoris. Arque de dicitur latius lib. 6. de matrim. disp. 10. n. 5.

Tandem hucusque dicta de non publicatione ob viri delictum, illimitare quanti nisi scienter viro hereticus nupserit, ut posse publicari eius dos. Constat ex. Dicitur in 6. libi: Nisi mulier ipse cum viris matrimonio contrahens, neque beretis tunc esse scientiam. Exigitur autem tempore contradictionis iuris, ut constat ex ea parta. Tunc, sepe scient. Quia tunc non deliquerunt contrahendere. Et sic adiudicatur glossa in 6. libi, & ibi Archiv. inst. I. An. Andre. 16. fine, Dominicus fine, Anuar fine, Francus fine. Peña in diversiorum Inquisitorum 3. commentario 160. col. 1. vers. 1. has traditio-nes. Hec autem scient hereticis viri non prasumunt, sed eius probatio in combit filio perenti ob eam publicari do-tem vxoris. Et traditum glossa, Dominicus, Francus, Peña ibidem. Non est tamen vera ea regula tradita a Simancas, Peña, Vazquez, Azeudo in priori loco, vt non publicentur tanquam vere vxori acquisierte, quies non exprimuntur ita do- muni, ut viro acquirentur. Quia (re)constat ea disp. 26. in

¹³ Sexto deducitur, quid dicendum sit de donationibus factis vxori a viri confanguineis. Quidam dicunt eas ob viri delictum, non publicari, nisi donum explicite se ita donare, ut non vxori, sed viro acquirentur. Ita docent Simancas de iustit. cathol. tit. 9. n. 76. Peña indicatiorum Inquisitorum p. 3. commentario 160. col. 1. vers. 1. Neque propter heresim, Vazquez. 1. 2. 4. 96. a. 5. disp. 169. 6. 1. 13. fin. 4. Azeudo. lib. 5. recip. 1. 1. n. 2. Sed idem Azeudo lib. 5. recip. tit. 9. 1. n. 2. & Cantram lus ques. 3. r. q. tangentibus punitionem delictorum, c. 1. n. 32. ex professo tractant, quando haec donations acquiruntur vxori, & tunc dicunt eas non publicari, secus quando acquiruntur viro. Et ita sit dicendum. Quando tamen vxori acquiruntur, quando viro, non est huius loci disputatur a late explicitu lib. 6. de matrim. disp. 10. n. 5. in parte. Non est tamen vera ea regula tradita a Simancas, Peña, Vazquez, Azeudo in priori loco, vt non publicentur tanquam vere vxori acquisierte, quies non exprimuntur ita domini, ut viro acquirentur. Quia (re)constat ea disp. 26. in

bonorum amissionis penam, ex eo quod dos amitteratur. Quia ea pena soli dicitur statuta est, & hoc ex taxatione, quia maiori privilegio gaudebat, & gravior esset pena: quare non licet eam aggravare extendendo ad aliorum bonorum amissionem. Tandem, quia in ea literorum medietate acquirendantur impunitus veretur, & ideo non est cur publicetur, ut vel maximè, quod non omne turpe lucrum publicetur, vi constat in lucro incertitudo, sed id solum, quod publicari est iure expeditum. Sic peccator societas bonorum scienter cum heretico contrahens, & nemo dicteret hanc literorum patrem publicari.

Quod si roges, an vir Catholicus scienter hereticum dicens, incurrit similem amissionis bonorum penam. Doctores extenderent penam statutam viris raportibus feminarum, ad feminas vitiorum raptrices, quos retinuit 17. de matrim. disp. 10. n. 24. & extenderent penam vxoris, id ad viricidij ad viricidij, quos retinuitus eodem lib. 7. disp. 16. n. 5. extenderent quoque hanc penam ad virum. Quia in utroque casu eam extensio ratione redditum, quod sunt correlativa, & simile crimen perpetrari, acideo dispostum in uno, contendunt est in altero etiam disponi. Utrum cam ambobus locis allegatis, statim in uno, scilicet eam extensio reprobauerimus, est etiam in hoc casu reprobanda. Quia cu. n. vir dotem non afferat, nequit com mode hac penam ad ipsum extendi. Præterea, quia cum longe granori infestationis periculo mulier hereticus ne benemeratur, quam vir in hac casu ducens, vigintio ratio est impendi priori delicto penam, quam posteriori, ut more penam id delictum caueatur. Quare cum non sit eadem ratio, non est extendendum dispostum in uno correlative ad aliud.

Tandem obseruandum est dotem minimè amitti, ed 24. quod mulier viru damnatur ob heresim comittitur. Tam quod nullibz ea pena statutatur: tum etiam, quod nullius culpa rea sit, comitando viru. Arque ita in simili, nempe, de uxore comitanti virum bannitum, telantes Bostonia in sua practica, tit. de bonorum publicatione, n. 7; fine. Iulianus Clarus in sua practica, lib. 5. recip. q. 78. n. 15. Peregrinus de iure fisci, lib. 5. tit. 1. n. 83.

SUMMARIUM.

Quando oblatu matrimonio ueroe comittit delictum confisio-
nibus, coniugis dos cum reliquo eius bonis: quando autem no-
natur, confisio autem reliqua bona, non autem dos, nisi in aliquibus pene-
cibilibus delictis, n. 1. c. 2. 5.
A hoc sit ueroe correlative per 1. 3. Tauri. n. 27.
Andato coniusta: sit vir coniuge ultra quam facere potest, n. 28.
An possit dos autem pro quaue condonari, ne pecuniaria ex delicto
recessit, n. 29.
Quid si sit delictum non suu pene dignum, n. 30.
A quandoque uxori delictum, do aut pars uxori auferatur, aufer-
atur veroe pro parte eius, n. 31.
Quid si ex parte aut puto, vir ex ea tota dotem aut partem lacrav-
sus, n. 32.
Quid si datus dotus aliquatenus fuerit eam solatu matrimonio fieri redi-
dens, n. 33.
An ueroe uox uxorem ales, ablatu sibi dato, n. 34.

QVÆSTIO posterior. Quae vxoris bona ob eius deli-
cione publicentur. Quia in eis uultu datur, an confisio-
nem fiat ob vxoris delictum commissum constante matri-
monio, an eo soluto. Nam in hoc posteriore casu confisio-
nem fiat ob vxoris delictum, casu confisio-
nem, cum reliquo eius bonis. At in prioris dos non
confisio abilit, nisi in quoque casibus expressis in L. Quinque legibus, ff. de heret. damnat. Quia tunc enim laice maiestatis, violencia, parcerit, venuit, & homocidij. Arque ita
docent Bart. I. Si constante, n. 3. 8. p. 1. n. 1. ff. soluto matrim.
& ibi Romana n. 7. Campanus n. 5. Albericus traditio de statuta, lib. 3. q. 4. n. 1. Nella traditio de statuta, t. p. secunda temporis, q. 28. Ant. Gomez. I. 1. Tauri. n. 5. Iulianus Clarus in sua practica, l. 5. recip. q. 78. n. 14. Barbosa ca. Si constante, S. finalis, statua in prime. At publicabantur alia eiusbona.

Quamvis autem in eo textu non numeretur heresis: at
a fortiori dicendum est ob vxoris heresim confisari quoque ipsius dotem. Atque ita ad heresim extendant eum
textum Albericus adem. l. Quinque legibus, num. 1. Repertorum